



DRAMSKO BESEDILO

SIMON LONGMAN

# KOŠČKI SVETLOBE

*Sparks, 2018*

Prevedla Eva Mahkovic

Jess, trideset let  
Sarah, devetindvajset let

*Igra se dogaja v eni noči in enem jutru v mestu ob reki v srednjem delu Anglije, imenovanem Midlands.*

*Elipsa (...) med replikami znotraj teksta označuje časovni preskok, ki ga je možno interpretirati, kakor se komu zdi prav.*

*Sarino stanovanje ni zelo polno. Majhna miza in nekaj stolov. Mogoče še kakšna stvar. Ampak ne veliko. Stanovanje bi se moralo zdeti precej prazno. Ne ravno prostor, v katerem si dobrodošel. Kot bi nekdo vsak dan pomislil na to, kako naj prostor polepša, pa ni tega nikoli naredil.*

*Zapisane akcije naj se zgodijo. Zapisani rekviziti naj bodo uporabljeni. Vse drugo je prosto. Če se komu zdi, da bi Jess in Sarah več pili, naj.*

### Prvi prizor

*Zunaj.  
Dežuje. Temno je.  
Pri vratih stoji Sarah s ključi.  
Jess je premočena do kože. Na hrbtu ima velik nahrbtnik. V rokah drži bučko za ribe, v kateri plava ena riba.  
Jess in Sarah strmita druga v drugo. Zdi se, da se tako gledata že nekaj časa.*

JESS: Lahko pridem noter?

Prosim.  
Malo sem. Mokra in.  
Do kože. Premočena sem. Mislim, da imam.  
Še kosti mokre.  
Zelo me zebe.  
Tresem se, glej.  
Dvigne eno roko. Roka se trese.  
Roka se mi trese.  
Lahko pridem noter?  
Zelo sem utrujena.  
Po mojem zaradi mraza. Zaradi mraza sem utrujena. Po mojem.  
Prosim? A lahko. Zebe me in utrujena sem in mokra in. In.  
In ribo imam.  
Ne vem, če je on tudi utrujen. Glede na to, da je riba. Se ribe kdaj utrudijo?  
Ne vem. Mogoče tudi njega zebe. Zaradi dežja, ampak. Po mojem ga pa ne moti bit moker.  
Glede na to, da je riba in to.  
Reci mi kaj.

Poglej mojo roko.  
Cela se tresem. Zdaj mi bodo začeli še zobje šklepetat, a ne? Tako bodo šklepetali, da se mi bodo. Rzsuli po ustih ali pa. Ali pa nekaj. Na pragu boš imela en kup zlomljenih zob, a? To bi bilo grozno, ne. A ne? Ane. Po mojem bom padla po tleh, če se ne pogrejem. Po mojem bom padla v tole lužo in izginila. Ali nekaj. A. A veš?  
Živjo.  
Lahko prosim pridem noter?  
Prosim.

*Tema.*

**Drugi prizor**

*Notri.*

*Jess stoji z nahrbtnikom na hrbtu. Še vedno drži bučko z ribo. Še vedno se trese. Sarah stoji nekoliko stran od nje.*

JESS: Tukaj si torej. Tukaj si torej doma?

Lepo je, ne?

Ane?

*Prikima.*

Živiš sama?

Fino. Je.

Lepo je.

Prijetno. Brez dežja. Lepo toplo.

Hvala.

To je res.

*Dvigne bučko z ribo.*

Tudi tale pravi hvala.

Če bi znal govorit, bi ti sam povedal. Ampak ne zna, ker je riba in to.

Po mojem da če bi hotel govorit, bi mu iz ust prišli samo mehurčki. Ane?

Kar ne bi pomagalo pri govorjenju, ne?

Razen, če razumeš.

Jezik mehurčkov.

*Spet prikima.*

Imaš brisačo ali nekaj? Lase imam faking zmrznjene in.

Super bi bilo.

Super bi bilo, če bi jih lahko posušila, a ne?

Ko bi bilo vsaj sonce, a?

To bi bilo super, ne?

Lahko bi šli na pivo ali nekaj? Ali po nekaj piksen in bi šli sedet k reki?

To bi bilo fino, ne?

Lahko bi gledali.

Lahko bi gledali ptiče in.

Mogoče pogledali, če se vidi.

Če se vidijo ribe pa.

Ves ta dež. Kar. Kar usrano, ne?

*Prikima.*

Kar čudno, da spet vidim to reko.

Tukaj.

Ti je všeč? V redu je, ne? Je.

Reke so kul, ne? Ane?

Ljudje imajo radi reke, ne? Radi imajo reke?

Ne vem, zakaj, ker.

Samo ena taka velika.

Je ena taka velika luža ali nekaj? Ane?

Velika luža, ki se zvija. Ane?

Čeprav je lepo, ne?

Mislim poleti. Ko nanjo posije sonce in ko.

Ko se voda tako.

Lesketa.

Ane?

Kot da iz vode letijo koščki svetlobe v tvoje oči in to. To je lepo, ne? Poleti je lepo.

In voda takrat zgleda malo manj rjava. Zaradi sonca.

Zaradi sonca zgleda drugačna.

Ane?

Bolj zelena ali nekaj.

Taka kot tvoje oči.

S koščki svetlobe na površini.

Poleti je to lepo, a ne? To. To sonce na vodi.

Ni dežja. Vsaj ne dosti, no.

Tudi poleti še vedno dežuje, ne? Ampak. Je drugače. A ni? Kot da nikogar ne moti? Ko je huda nevihta. Res vroče in to. Vroča voda, ki

se vsipa z neba. Kot en velik tuš, pa to, ne?

Takrat nobenega ne moti. In tisti vonj? Saj veš.

Vonj, kot da bi nekdo kihal pločnike, pa to?

Fino, a ne? Zdaj pa ne. Dež pozimi. Ko bi šel

najraje. Bi šel najraje spat, ne? Ljudje hodijo in vsi gledajo dol. Me kar čudi, da ljudem pozimi

kar ne počí hrbet.

Kaj.

Kaj misliš?

*Prikima. Pogleda v tla.*

Kar ne morem se ogret.

Živjo.

*Pavza. Sarah pogleda Jess.*

SARAH: Nisem te videla.

*Jess pogleda Saro.*

SARAH: Nisem te videla –

JESS: Dvanajst let, osem mesecev, petnjast dni, štirinajst ur, triintrideset minut in šest sekund.

Dneve, ure, minute in sekunde sem si ravnokar izmislila. Fuknjeno bi bilo, če bi vedela to.

Kot da sem. Kot da sem genij v matematiki, pa to? A veš, tisti tipi? Tisti tipi v belih srajcah s kratkimi rokavi in s kulijem v žepku na srajci, ki imajo očala in te lase in so faking genialni v matematiki, čeprav so stari samo.

Deset.

A veš?

Za sekunde in ure in to ne vem. Ampak.

Ampak leta so pa točna. In meseci.

Sem štela.

Ne vem, zakaj nisem.

Zakaj nisem.

Ja.

*Prikima. Dolga pavza. Dež še vedno buta ob okno.*

Kaj pa ta hrup, a? Po nekaj časa rata zoprn, a ne?

Kot da bi nekdo ves čas praskal.

Kar zoprno.

Ane?

*Prikima.*

Lepo te je videt in to.

Najbrž si mislila, da sem mrtva ali nekaj, ne? A?

Nič hudega, če si.

Dvanajst let. Večkrat ko rečeš, bolj neumno se sliši.

Ampak nisem duh ali kaj takega.

Prisežem.

Ne straši te duh tvoje mrtve starejše sestre.

To je olajšanje zate, a ne?

Misliš, da sem zmešana?

Nič hudega. Če ja.

V dežju hodim okrog z ribo. Če sklepaš iz tega, bi lahko bila čisto zmešana.

Ne?

Pa nisem. Noben me ni pregledal ali karkoli.

Ampak nisem. Tukaj not.

Vem, da ne.

Se zavedam, da bi to rekel kdo, ki je.

Ki je nor, da bi. Da bi ljudje mislili, da ni, ampak.

Pa ne, da je kaj narobe s tem, če si zmešan, seveda.

Razen če si tako zmešan, da si serijski morilec, pa to?

Ane? Potem to verjetno ni v redu. Če si serijski morilec. Ane?

To. Da pobijaš ljudi in jim režeš prste na nogah, ki jih potem nosiš s sabo v mini bisagi, pa to.

In jih ponoči vzameš ven in.

In jih malo gledaš.

To je samo slabo, a ne?

Ampak.

Nič hudega, če misliš, da sem zmešana, glede na to, da sem se prikazala iz dežja s kurčevno ribo v rokah. Po faking dvanajstih letih.

Zavedam se, da je to zmešano.

Ampak jaz nisem.

Nisem.

Prisežem.

...

*Jess sedi. Brisačo ima. Še vedno ima na hrbtu nahrbtnik. Sarah stoji pri miru.*

JESS: Hvala.

Zdaj se počutim malo.

Malo bolje.

*Sarah vzame brisačo.*

JESS: Bolj ogreto.

*Sarah prikima. Pavza. Jess pogleda ribo.*

JESS: Ti je všeč?

V redu je, a ni?

Ane?

Kaj se ti zdi?

SARAH: Pač riba.

*Jess prikima.*

JESS: Ja, pač samo riba, ampak kar se tiče rib, je.

Je v redu, a ni?

*Prikima. Pogleda ribo.*

Ne vem, koliko je star ali karkoli. Recimo.

Recimo ne vem, kdaj ima rojstni dan. Ampak res pa je, da ne verjamem, da kdo ve, kdaj ima

njegova riba rojstni dan. A ne? Nihče ne ve, kdaj se ribe. Kdaj se.

Rodijo in to, a ne? Razen če si ravno zraven, ko se zgodi. Ampak to ni zelo verjetno. Razen če

si recimo res nor na svojo ribo in si bil zraven v trgovini ob njenem rojstvu, pa to. A ne? Ko

je mama riba rodila in si, tale bo zame, tale mala riba tam, ta bo moja.

Kar bi bilo nekam odfukano.

Po mojem taki osebi ne bi prodala ribe. Ker bi se verjetno poskušal faking poročiti z njo, pa to.

Ane?

Tako da, ja. Ne vem ravno veliko o njem. Sploh ne vem, če je fant. Kar naprej govorim, kot da je on. Mogoče je punca. Nimam pojma. Kako veš pri ribi? Vse zgledata isto, ne? Ni očitnega izrastka, pa to.

Pojma nimam.

*Pogleda Saro. Pavza. Spet pogleda ribo.*

JESS: Pojma nimam.

Še ena pavza. *Pogleda Saro.*

Ti pa.

Ti pa zgledaš.

Zgledaš v redu in to.

A si?

Kaj?

A si.

A si v redu in.

SARAH: V redu sem.

JESS: Fino. V redu je fino, a ne? Bolje kot usrano.

Pač.

Pač normalno.

Tako da, fino.

*Pavza. Jess pogleda Saro. Pogleda po sobi. Cefra si nohte.*

JESS: Tudi jaz sem v redu.

Če.

Če te zanima.

Pa ni bilo mišljeno tečno. Nisem hotela tako zvenet. Hotela sem samo povedat ti, da sem okej, da sem tudi jaz v redu, tako da.

Ja.

*Prikima. Pogleda okrog. Pogleda ribo.*

Tudi on je v redu. Po mojem.

Po mojem.

Čeprav po mojem ribe ne čutijo na tak način, a ne? Mogoče pa ja. Ne moreš vedet, a ne. Ne moreš ugotovit, a so recimo srečne. A so depresivne. Ali jim je življenje pač okej. Ne moreš, recimo, in kako si pa ti? In one pač. V redu.

Tako da v bistvu ne vem, če je on v redu,

ampak recimo, da predvidevajva, da je. Ker bi te še kar bolelo srce, če bi imela depresivno ribo, ne? Če se menda ne spomni več kot pet sekund za nazaj, pa je celo to dovolj časa, da pogleda na svoje življenje in si reče, jebenti, a to je vse, kar je?

To je kar.

Še kar grozno, ne?

*Prikima in se malo nasmehne. Pogleda po sobi.*

Lepo te je videt.

Te je.

*Prikima. Malo si cefra nohte. Sarah jo gleda.*

*Pavza.*

SARAH: A ima ime?

*Jess pogleda Saro.*

JESS: Kaj?

SARAH: On.

Riba.

Če ima ime?

*Jess prikima.*

JESS: Ja.

Ime mu je Pablo Hernandez.

SARAH: Kaj?

JESS: Španec je. No. Jaz pravim, da je. Ne vem, od kod je. Po mojem tudi on ne ve. Ne ve, kaj se dogaja, a ne? On pač plava.

Najbrž misli, da je še vedno v morju.

Ampak ja.

Tako mu je ime.

Španec je.

Nisem zmešana.

*Pogleda ribo.*

Po mojem je mogoče lačen.

Imaš mogoče kaj hrane, ki bi mu jo lahko dali?

Karkoli, v bistvu.

Ni nujno, da je hrana za ribe.

Razen če jo imaš.

Ampak verjetno nimaš hrane za ribe, ker

nimaš ribe, ne? Če bi imela hrano za ribe, ribe pa ne, to bi bilo kar odfukano. Da bi jo jedla za večerjo, recimo. Pred tevejem. Da si v soboto zvečer iz konzerve tlačiš v usta hrano za ribe.

To bi bilo pa nekaj, ne?

Imaš kaj kruha? Lahko bi mu dali drobtine.

To bi bilo v redu?

Če imaš mogoče kaj?

Po mojem bi mu pasalo.

*Sarah prikima.*

JESS: Imaš mogoče tudi kaj zame?

Karkoli, v bistvu.

Tudi jaz sem zelo lačna.

Bi bilo to v redu?

...

*Jess sedi. Še vedno ima nahrbtnik. Pred njo je prazen krožnik z nekaj drobtinami.*

JESS: Hvala.

Bilo je.

To je bilo fino.

Malo me je pogrelo.

*Pogleda ribo.*

Oprosti, ni dosti pojedel.

Mogoče ni bil tako lačen.

Kako pogosto naj bi človek sploh hranil ribe?

SARAH: Ne vem.

JESS: Jaz tudi ne.

Najbrž nihče ne ve, ne?

Po mojem to ni.

To ni nekaj.

Po mojem to ni nekaj, o čemer ljudje kaj vejo.

Kar se rib tiče, ne. Pač tu in tam vržeš malo hrane v vodo. Ko greš mimo posode in si, šit, ribo imam, že dva meseca ni dobila za jest.

*Pogleda po sobi.*

Kje imaš pa kavč?

SARAH: Nimam.

Nimam ga.

JESS: Aha.

Malo čudno.

SARAH: A je?

JESS: Večina ljudi ima kavč. Ker. Ja. Ne vem. Tako pač je. Imaš kavč in se usedeš gor.

Kam se ti usedeš? Sem?

SARAH: Ja.

JESS: Ok.

Potem pač sediš za mizo in tako?

In razmišljaš?

*Pavza.*

To je v redu.

*Pavza. Jess pogleda po sobi. Pogleda Saro. Spet pogleda po sobi.*

SARAH: Hočeš odložiti nahrbtnik?

JESS: O.

Ja, to bi bilo carsko. Jebeni ruzak.

Tako dolgo ga imam gor, da sploh ne opazim več, da je gor.

*Sname nahrbtnik. Odloži ga na tla.*

SARAH: Zgleda težek.

JESS: Ja, saj je, malo.

*Pogleda po sobi.*

Kaj je pa s temi škatlami?

SARAH: Kaj?

JESS: Zakaj jih imaš tukaj?

SARAH: Ne vem.

Samo.

Ne pridem do tega, da bi jih umaknila.

JESS: Aha, ja.

Hecno, kako se to dogaja, ne? Ko pustiš stvari sto let.

Potem pa, ko nekaj narediš, si, zakaj nisem tega naredila že prej, kakšna lenoba.

In potem si še cel teden depresivna.

*Pogleda Saro.*

Lepo te je videt.

*Sarah pogleda v tla. Jess pogleda v svoje prste.*

*Zvija jih. Zvok dežja v oknu postane močnejši.*

JESS: Fak, poslušaj to. Če bo šlo tako naprej, naju bo odplaknilo, ne?

Lahko bi šla ven in faking zaplavala. Koliko vode. Zgoraj in spodaj. Zajebano, to. Če pomisliš. Kako gre voda.

Gor.

In potem spet pade dol.

Kar hecno.

*Pogleda Saro. Potem spet pogleda v svoje prste, vstane in gre k oknu.*

Ves ta dež.

*Pokaže skozi okno.*

Greš velikokrat v tole trgovino? Čez cesto. Zunaj sem jo videla.

A.

A greš pogosto?

SARAH: Včasih.

JESS: Kul.  
*Pavza.*  
 Kaj pa kupiš?  
 SARAH: Ne vem. To in to.  
 JESS: Kruh, mleko in to?  
 SARAH: Ja.  
 JESS: WC papir.  
 Osnove.  
 Hrana, pijača in nekaj, da obrišeš drek za sabo.  
 To je vse, kar rabimo, ne?  
 Vse, kar rabiš.  
*Pogleda skozi okno.*  
 Na tabli piše, da prodajajo rakete za ognjemet.  
 Kaj pa to?  
 SARAH: Kresna noč je.  
 JESS: Kdaj?  
 SARAH: Jutri.  
 JESS: Res?  
 To sem pa zgrešila.  
 Včasih sploh ne sledim, kako gre čas.  
 Ena faking vaška trgovina prodaja rakete za ognjemet? Je to normalno?  
 V enem takem mestu, kot je to?  
 Mulci se bodo imeli fajn, a ne.  
 Da starši rečejo, kam greš, in tamali nazaj, samo v trgovino za vogalom po par raket, da jih sprožim Stevu v faco.  
*Pogleda Saro. Pogleda nazaj skozi okno.*  
 Tamali obožujejo tako sranje, ne?  
 SARAH: Ne vem.  
 JESS: Pa ga, verjemi mi.  
 Spomnim se, kako je bilo odraščat tukaj. Mulci so podivjani.  
 Delajo svašta.  
 Se spomniš tistih, ki so posprejali cerkev?  
 To je bilo tukaj, ne? Ko sva bili majhni.  
 Se spomnim, ko sva šli z mami mimo. Sem jo vprašala, kaj piše.  
 Kar smešno je bilo.  
 Kaj že?  
 Župniku dol visijo jajca, nekaj takega?  
 Kaj kurca to sploh pomeni?  
 To mesto.  
 Ej?  
 Misliš, da mulci povsod delajo isto sranje?

Ali samo v tem delu države?  
 Kaj pa vem.  
*Prikima. Malo se nasmehne. Pogleda skozi okno.*  
 A je v redu?  
 SARAH: Kaj če je v redu?  
 JESS: Ta trgovina.  
 SARAH: Pa.  
 V redu je.  
 Trgovina pač.  
 JESS: Ja?  
 SARAH: Pač normalna.  
*Jess prikima.*  
 JESS: Normalna trgovina v vasi, ki prodaja eksplozive.  
 Zgleda v redu.  
 Čeprav mi je kar žal za take trgovine.  
 Po mojem je grozno.  
 Če hočeš bit trgovina, bi bila raje supermarket, ne?  
 Tako greš vsaj včasih lahko faking domov. Ni ti treba bit ves čas odprta in v strahu, da bi v edini uri, ko zapreš in greš domov k družini, pa to, da bi ravno takrat kdo prišel kupit vso tvojo jebeno zalogo.  
 Mleka.  
 Pa to.  
 Kar žal mi je zanje. Kaj se ti zdi?  
*Prikima. Pogleda skozi okno. Sarah strmi v Jess.*  
 SARAH: Ne vem, če je.  
 JESS: Ne veš, če je kaj?  
 SARAH: Ne vem, če je.  
 Ne vem, če je to.  
 JESS: Kaj?  
*Pavza.*  
 SARAH: Ne zdi se mi, da si zares tukaj.  
 JESS: Kaj to govoriš?  
 A kot da si si me izmislila ali kaj?  
 Po mojem si še bolj zmešana kot jaz.  
 Tukaj sem.  
 Poglej, moja roka.  
*Iztegne roko. Roka se trese.*  
 SARAH: To, ne zdi se mi.  
 JESS: Kaj?  
 SARAH: Ne vem, kaj.  
 Kaj si zdaj jaz.

Da te slišim, kako govoriš. Že celo večnost.  
 Že celo večnost nisem slišala, te govorit, in ti.  
 Zgledaš okej in.  
 Ne vem, kako naj bi.  
 Kako naj bi se počutila glede tega.  
*Jess prikima in pogleda Saro. Pavza.*  
 JESS: Veš.  
 Da me lahko vprašaš karkoli, ne?  
 Lahko, Sarah. In bom.  
 In bom odgovorila, ker je to to. Kar moram odgovoriti in to je. Nisem okej, pač blebetam pizdarije kot ponavadi. Ker poslušat nek hrup je verjetno veliko bolje kot to, da te gledam v tišini ali skozi zvoke tega faking dežja. Tako da. Tako da samo vprašaj in bom odgovorila. Bom odgovorila, obljubim. Samo. Samo.  
 Samo odpri usta. In samo pusti, da karkoli tvoje grlo naredi, da oblikuje zvok v besede. In mi potem reci to in bom odgovorila. In lahko me vprašaš karkoli, ker je totalno faking okej, da vprašaš, tako da samo daj in bom odgovorila in –  
 SARAH: Okej, samo.  
 V redu je.  
 V redu je, mislim.  
 Mislim, da moram samo.  
*Jess prikima. Cefra si nohte. Pogleda okrog. Pogleda Saro.*  
 JESS: Bi kaj spila?  
 Mogoče bi lahko nekaj spili?  
 To se dela. Ane? Če. Če se nekaj časa ne vidiš.  
 Skupaj nekaj spiješ in to. Se pogovarjaš. Izveš, kaj je novega.  
 Se napiješ.  
 Normalni ljudje to delajo, ne?  
 SARAH: Ne vem, če.  
 JESS: Ja?  
 Zabavno bo. Ne?  
 Pivo ali dve in.  
 A bi?  
 Kot majhna zabavica.  
 Tak velik.  
 Velik reunion.  
 Šala, ampak.  
 Mogoče bi lahko.

Bi lahko bilo zabavno?  
 Kaj misliš?  
*Pogleda v tla. Pavza. Sarah pogleda Jess.*  
 SARAH: V redu.  
*Jess pogleda gor.*  
 JESS: V redu kaj?  
 SARAH: Dajva.  
 Spijva nekaj in.  
 JESS: Si za?  
*Sarah skomigne.*  
 SARAH: Če hočeš.  
 JESS: Res?  
 SARAH: Če bi rada to, potem –  
 JESS: Ja, bi. Po mojem je to dobra ideja, ne? Ker tako se dela, ne? Ljudje se spet srečajo, grejo na pivo ali dve in izvejo, kaj je novega, in se nasmejijo, ne?  
 SARAH: Verjetno.  
 JESS: Ok, torej.  
 SARAH: V trgovino morava. Ker jaz namreč nič nimam –  
*Jess stopi k nahrbtniku. Odpre ga. Brska po njem.*  
*Ven začne vleči steklenice in pločevinke. Ven zloži deset pločevink svetlega piva, veliko steklenico ciderja, srednje veliko steklenico viskija, veliko steklenico vodke, veliko steklenico belega ruma, veliko steklenico tekile, majceno stekleničko džina, dve steklenici rdečega vina, steklenico belega vina in pločevinko Fante. Vse zloži na kavno mizico.*  
*Nekatere steklenice so napol prazne, nekatere še neodprte.*  
*Medtem ko to počne, govori naslednje.*  
 JESS: To bo v redu. Razvedrilo naju bo. Da pozabiva na ta faking dež in mraz in na vse to in da se malo nasmejiva. Ne? Da se nasmejeva in ne govoriva o faking vremenu in o tem, kako se obnašajo ribe, ker vreme je brezveze, govorit o čustvih ribe je pa čudno, tako da bom probala in ne govorila o brezveznih bedarijah, ker je to brez veze, ti pa nisi brezveze in rada bi vedela. Kakorkoli. Samo. Samo malo se nasmejeva. Dajva. Kaj je novega in malo zabave.  
*Ponosno pogleda steklenice in pločevinke.*  
 Najbrž je bil ruzak zato tako težek.  
 Kaj boš?

SARAH: Zakaj imaš.

JESS: Kaj?

SARAH: Tako veliko?

JESS: Ne vem. Nabrala sem.

*Pogleda po steklenicah.*

Brez skrbi, nisem alkoholik.

SARAH: Ok, ampak –

JESS: Jasno mi je, da zaradi tega mogoče zgleda, da sem.

In zdaj, ko gledam vse to, res zgleda malo fuknjeno.

Kot da s sabo na hrbtu prenašam cel faking prenosni pub. Ampak nisem alkoholik.

Glede tega mi lahko zaupaš. Nikoli nisem bila. Nikoli.

Tako da, prisežem.

Če kaj spijem, sem v redu. Ne bom.

Ne bo se mi utrgalo, nič takega.

Ne bom.

Ne bom se slekla in kričala, da sem osamljen golob, in skočila skozi okno, nič takega.

Samo nabrala sem si jih, ok?

Ker je drago. In če si. Če si brez keša.

No. Tako. A veš?

Kaj boš?

Sarah?

Nisem alkoholik, prisežem.

Mi verjameš?

*Pavza.*

Veš, včasih mi moraš reč kaj nazaj, sicer to ne bo šlo. Ker če ne, je tako, kot da sva tujki, pa to. Samo dve tujki, ki pijeta druga blizu druge in nič ne rečeta. V tem primeru bi bilo vseeno, če sem na faking avtobusni postaji in pijem z lokalnim pedofilom. Kar nikoli ni zabavno. Za nikogar. Ne glede na to, koliko si star. Ne samo, če si otrok. Čeprav je verjetno slabše, če si otrok. Ampak kaj veš, mogoče človek ni samo pedofil, ampak tudi morilec, kar pa je tveganje za katerokoli starost, a ne, ker. Vidiš, Sarah, malo moraš govorit, sicer jaz ne bom utihnili. In mi bo iz ust še naprej padalo vse to sranje in te besede bodo povsod po faking tleh in jaz jih bom gledala in jih brala in se potem spomnila, kaj sem rekla, in se sekirala,

ker sem to rekla, in si govorila, daj, faking utihni že, ampak bom še naprej govorila, ker se bom sekirala tudi zaradi tišine, in bom kar govorila in govorila in besede mi bodo padale iz ust in filale zrak okrog naju, dokler se ne bova zadušili.

Malo dramatično rečeno, ampak saj razumeš.

Ampak.

Delajva se, da sva. Nekje.

Nekje v enem pubu.

Delajva se, da sva.

*Pogleda okrog. Pogleda Saro. Pogleda okrog.*

*Gre proti škatlam in jih malo premakne. Pobere steklenice in jih lično razporedi po škatlah. Stoji za njimi.*

Da sva v pubu.

Naredila sem ti pub.

Malo majhen je.

Glej.

*Poklekne za škatlami.*

Perspektiva.

Tako da. Ja. Dobrodošla.

Kaj boš?

*Vzame eno od pločevink piva in jo pomoli proti*

*Sari. Gledata se.*

JESS: Vzemi pivo. Bom tudi jaz enega. To bo fino, ne?

To je nekaj. Kar se dela, ne?

To je nekaj –

*Sarah vzame pločevinko. Tudi Jess vzame eno in jo odpre.*

*Jess pogleda Saro.*

JESS: Na zdravje torej.

...

*Nekaj pločevink piva je popitih. Tudi ciderja je malo manj.*

JESS: Po mojem bi ves čas hodila v to trgovino, če bi živela tukaj.

Pri roki je, ne? Samo čez cesto. Kako to, da ne greš večkrat?

SARAH: Pač –

JESS: A nimajo vsega, kar rabiš, ali kaj? Logično.

Včasih rabiš kaj bolj posebnega, včasih, ne?

Recimo, zaželiš si česa malo bolj eksotičnega, na primer. Faking.

Solato.

Ali pa. Ne vem.

*Pije.*

Delajva velike nakupe?

*Sarah na rahlo odmaje z glavo.*

JESS: Ljudje to delajo, ne? Grejo po velikih nakupih. Ljudje obožujejo to, ne? Grejo v ogromen supermarket in uživajo, ko zlagajo stvari v voziček. Ne?

Pa ti.

A greš kdaj v supermarket?

SARAH: Včasih.

JESS: V katerega?

SARAH: V katerega kaj?

JESS: V kateri supermarket greš?

SARAH: Pač.

V enega tukaj blizu.

JESS: Ja? Na obrobju ali kje?

Najbrž je velik. Na obrobju mest gradijo velike.

Imajo tudi obleke?

SARAH: Ne.

JESS: Aha.

Potem pa ni tako velik. V velikih imajo tudi obleke, ne? Sem videla.

Kar hecno, to.

Da kupiš vso hrano in pijačo in vse in si potem, kaj še rabim, aja, rabim še jopico. Fak. Noro.

Greš z avtom? V supermarket?

SARAH: Ne.

JESS: Aha. Morala bi znat vozit.

SARAH: Znam vozit.

JESS: Aja. Zakaj potem ne greš z avtom?

SARAH: Nimam avta.

JESS: Aha.

Morala bi si kupit avto.

SARAH: Mogoče.

JESS: Kako pa potem prideš tja?

SARAH: Peš.

JESS: Res? Kako pa spraviš vse stvari nazaj sem?

SARAH: Grem na avtobus.

JESS: Aha, ja.

Zveni še kar zajebano. Da greš z vsemi vrečkami na avtobus.

Ljudje znorijo, če se jih ponesreči dotakneš s plastično vrečko. Zveni bedno.

Morala bi si kupit avto.

Potem bi lahko šla kamorkoli.

Kdaj v kakšen drug supermarket. To bi bilo v redu. Lahko bi kupila več stvari.

Ker bi imela prtlačnik, ne?

V prtlačnik gre vse sorte. Odvisno seveda od tega, kako velik je. Eni avti imajo majhne prtlačnike. Eni pa velike. Ne?

Ane?

Sarah?

SARAH: Kaj?

JESS: Eni avti imajo majhne prtlačnike, eni pa velike?

SARAH: O čem govoriš?

JESS: Pač samo.

O prtlačnikih in o avtih in.

Tem.

*Pavza.*

Včasih bi bilo fino, it po velikih nakupih.

Da malo vidiš ljudi, ne? Pač tako.

Se sprehajaš okrog z vozičkom. Ogromno hrane v njem.

Cel kup hrane. Pice in čipsi in grah in mleko in to.

Kar lepo, ko gledaš ljudi pri tem.

Ko kupujejo cele kupe hrane. Za družinska kosila.

Lepo je gledat. Včasih.

Kako potiskajo vozičke okrog. A?

Kar lepo.

*Pogleda Saro, ki gleda v svoje prste. Dež udarja ob okna.*

JESS: Najin pub je še kar depresiven, ne?

Malo brez življenja, ne? Edina glasbena spremljava je ta faking dež. Kar pa te ravno ne dvigne, ne?

Tudi to, da ves čas blebetam absolutno sranje, tudi to ne pomaga, ne?

Dava kakšno muziko? Mogoče?

*Pogleda Saro. Sarah je ne pogleda nazaj.*

JESS: Ok.

*Iz nahrbtnika potegne radio in ga prižge. Šumi. Zaslíši se neka glasba, vendar jo prekinja. Jess malo obrača gumba. Ničesar ne ulovi. Ugasne radio.*

To mesto je tako depresivno, da se mu celo faking radijski valovi izogibajo, ne?

*Pogleda Saro in se nasmehne. Sarah gleda svoje pivo. Jess prikima in odtava k oknu. Pogleda ven.*

JESS: Reka zgleda okej, ne. S temi cestnimi lučmi, ki odsevajo v njej.

Lepo zgleda, ne?

Želim si, da bi lahko več plavali v rekah. To bi bilo carsko. Pa ne moreš, ne? Utonila bi, če bi probala. Ne? Rečni tok in to. Najbrž. Vseeno. Itak bi bilo ogabno. Vedno so rjave. Zakaj so reke vedno rjave? Zato ker v njih odplaknemo naš drek? Po mojem je to. Ljudje vržejo not vse sorte, ne? Stvari, ki jih nočejo več. Smeti. Nakupovalne vozičke. Zakaj je v vsaki reki faking nakupovalni voziček? Take stvari. Staro hrano. Vržeš jo v reko in pozabiš na to. Mrtve domače živali in to. Domače živali, ki so še žive, ampak jih nočeš več imet. Najbrž pristanejo v reki. Psi, mačke, papagaji, vse to. Ljudje si rečejo. Moj pudelj Dave, nočem te več, zdaj greš v tole reko. Ga vržeš not. Pozabiš na to. Stari avti, dojenčki, kavči. Vse to. Mogoče ne dojenčki. Upam, da ne. Dojenčki ne. Ampak. Mrtve domače živali pa ja, najbrž. Ribe. Kar ni tako grozno, ker ribe naj bi itak bile tam. Če je govora o rekah. Ampak. Ja. Kaj pa ti misliš? Ogabno, ne?

Se spomniš, kako si padla not, ko si bila majhna? To je bilo smešno. Ven si prišla vsa smrdljiva. Nisem se mogla nehat smejat. Kar stopila si z brega. A ne?

SARAH: Porinila si me.

JESS: Kaj?

SARAH: Ti si me porinila not.

JESS: A res?

Tega se ne spomnim.

Čprav zveni kot nekaj, kar bi jaz naredila, ne?

Bila sem kar krava.

A ne?

Včasih sem bila kar krava.

*Pogleda Saro. Za trenutek se gledata. Sarah pogleda svoje pivo.*

JESS: Ti lahko nekaj povem?

*Sarah pogleda Jess.*

JESS: Kaj?

Kako.

Jaz se ne.

*Pogleda ven skozi okno.*

Kdaj si šla nazadnje v to trgovino?

Ta teden ali?

Ali si.

*Zelo dolga pavza. Izgubili sta se. Jess ne ve, kaj naj.*

*Sarah strmi v pivo, ki ga ima v rokah. Še vedno ga ni odprla. Edini zvok je dež, ki pada.*

JESS: Meni je.

Sarah, če ne boš kmalu začela govorit z mano,

bom po mojem pred tabo razpadla.

Si jezna name?

SARAH: Ne.

JESS: Si vesela, da me vidiš?

SARAH: Ne vem, kaj sem. Samo.

Ne razumem zares.

JESS: Česa ne razumeš?

SARAH: Zakaj si tukaj?

JESS: Prišla sem, da te vidim.

SARAH: Zakaj?

JESS: Kako to misliš, zakaj?

SARAH: Ker –

JESS: Zakaj te ne bi hotela videt?

SARAH: Ampak –

JESS: Ampak kaj?

SARAH: Nisem te videla od –

JESS: Že celo faking večnost, vem. Ampak zdaj to

ni važno, ne? Kar je važno, je to, da sem zdaj

tukaj. Pred tabo. A ne? To je važno. A ne?

A ne?

Sarah?

To je to, kar je važno?

*Pavza. Jess spije pivo do konca. Vstane in vzame*

*drugega. Sarah še vedno gleda svoje neodprto*

*pivo. Jess jo pogleda.*

JESS: Sarah, tole bo težko, če boš ti hotela, da je,

veš?

A veš?

Prišla sem nazaj, ker sem te hotela videt.

Ker sem te pogrešala, najbrž.

Vem, da je minilo kar nekaj časa in vse to,

ampak včasih je pač tako, ne? Nekaj časa

človeka ne vidiš in ko ga spet vidiš, rečeš, okej,

kako si, kaj počneš, in potem je v redu in je treba samo kaj reč. Samo. Reci par besed in. Obljubim, da bo potem.

Da bo potem.

Kot da tega časa ni bilo. Ok? Času se nekaj časa samo ni dalo poganjat sveta.

To sva ti in jaz.

V redu?

Sarah?

Predstavljaljaj si, da tega časa ni bilo.

Predstavljaljaj si, da se vse, kar se je zgodilo, še ni zgodilo.

Ja?

Hej, se spomniš, ko sva bili majhni in sva se šli tisto, ko sem tlesnila s prsti in sva se delali,

da se je čas ustavil, zato da nama še ni bilo

treba spat.

Se spomniš tega?

Sarah?

Se spomniš tega?

SARAH: Ja.

JESS: No, vidiš.

Greva se to zdaj.

Ko tlesknem s prsti, se čas ustavi.

Dežne kapljice zunaj so obvisle v zraku.

Dežne kapljice tam zunaj.

To so dežne kapljice izpred dvanajstih let in še

niso padle na tla.

Pač ustavile so se.

In medve sva tukaj.

Medve sva.

Medve sva zdaj tukaj.

*Tleskne s prsti.*

...

JESS: Šla sem naokrog. Malo sem se razgledala.

Vse je isto, a ni? Fak, nič se ne spremeni, ne?

Iste ulice. Iste avtobusne postaje. Ista drevesa.

Iste razpoke na pločnikih. Iste hiše. Iste stavbe.

Iste trgovine. Ista reka. Ista katedrala. Isti

faking dež. Nič kaj dosti se ne spremeni, ne?

Niso kraji tisti, ki se spominjajo tebe, a ne?

Ti se spominjaš njih.

Nikoli obratno.

Malo sem sedela v parku pred katedralo.

Spomnila sem se, kako sem te enkrat zvelkla

s sabo, ker sem hotela kadit in nisem hotela, da mami vidi. Se spomniš tega? Tista starca sta znorela na naju, ker sva kadili in to. Saj smo bili zunaj, kje je faking problem, ej?

Se spomniš tega?

Nič se ne spremeni.

*Spije do konca in vstane in vzame novo pivo.*

*Pavza. Jess pogleda Saro. Pogleda po sobi. Pije.*

JESS: Če ti nekaj povem, ne boš mislila, da sem zmešana?

SARAH: Odvisno od tega, kaj je.

JESS: Preden sem se opogumila, da govorim

s tabo, sem ti dva dni sledila po mestu.

To je malo čudno, ne?

Se ti zdi, da sem čudna?

SARAH: Mogoče to je malo.

JESS: Ja, pošteno rečeno. To je malo čudno. Saj

sem se počutila malo kot stalkerka. Vsakič ko

si se obrnila, sem morala skočit za grm, pa to.

Kar je bilo malo faking nenavadno.

Da se skriješ za ulično svetilko in to.

To je bilo kar butasto.

Ena starka me je pogledala, kot da sem od

nekod ušla. Sem ji kar rekla, da sem vohunka.

Ne vem, zakaj sem rekla to. Lahko bi bila samo

tiho.

Ampak.

Ja.

To je bilo malo čudno.

Zasledovala sem te praktično do vrat.

Misliš, da sem zmešana?

SARAH: Mogoče.

*Jess se nasmehne in prikima.*

JESS: Jaz bi že to mislila. Če bi bila ti.

Nisem vedela, če boš še vedno tukaj, a ne?

Prišla sem sem. Hodila okrog. Nisem si mislila,

da te bom sploh kdaj zagledala. Skoraj sem

odnehala. Potem sem te videla, kako greš dol

z avtobusa. V dežju.

Mislila sem, da si duh.

Mislila sem, da imam pokvarjene oči ali nekaj.

Se ti zdi to čudno?

*Sarah pogleda svoje pivo.*

SARAH: Ne vem.

JESS: Zakaj?

*Sarah skomigne.*

JESS: Nisem si mislila, da boš še vedno živela tukaj.

Mislim, da si mi rešila življenje. Ko sem te videla.

*Sarah jo pogleda.*

JESS: Sliši se dramatično, ampak.

Saj veš.

*Za trenutek se gledata.*

JESS: Res misliš, da sem čudna?

*Sarah pogleda v tla.*

SARAH: Ne.

JESS: To je olajšanje.

To je dobro.

A ni?

*Pogleda naokrog. Pogleda nazaj Saro.*

A si.

*Pavza.*

Si se kdaj poskusila spomnit dobro ime za pub? Res je zajebano. Recimo. Ker niti ne zveni tako težko. Ker je pubov tako veliko in to. Ampak ko probaš sama, je pa.

Precej zajebano.

Si izmisliva ime za najin pub? To bi bilo.

Kul, ne?

Bom jaz prva. Pri kraljici.

Pri kraljičinih prstih?

Kar slabo, ne? Zveni tudi, kot da je v tem pubu precej usrano.

Ampak je težko, ne? Še posebej, da si izmisliš.

Nekaj.

Izvirnega in to. Recimo.

Lahko bi ga imenovali na primer King`s Arms ali kaj takega, ampak to bi bilo dolgočasno za umret. Kraljeve roke. Ampak ko pomisliš.

Recimo. Pri drugih telesnih delih pa sploh rata čudno. A ne? Recimo.

Fak. Kraljevo.

Koleno. Ali nekaj.

To zveni obupno, ne? Kraljičina.

Brada.

A ne?

Ne zveni kot kraj, kjer bi človek hotel pit, a ne?

Nihče ne bi šel v pub, ki se imenuje Kraljičina brada, a ne?

To bi bil eden tistih pubov, ki se jih držijo razne zgodbe, a veš? Ej, ne it v Kraljičino brado,

tja hodijo sami depresivni tipi in potem mačke

serjejo po njih.

Ali nekaj takega.

A veš?

Nihče ne bi šel v tak pub. Z imenom, kot je.

Kraljevi.

Obraz.

Ne bi, a ne?

Tesarjeva.

Glavica.

*Sarah se drobno nasmehne.*

JESS: Še kar debilno, ne? Zdaj pa ti.

SARAH: Kraljevi obraz mi je kar všeč.

JESS: Ja?

Super.

Potem je to najin pub. Kraljevi obraz. Pub, v katerem je glasbena podlaga zvok dežja in sta v njem samo dve osebi in kjer ni nobenih kozarcev in ena miza in nekaj škatel in si moraš sam vzeti pijačo.

SARAH: In jo tudi prineset s sabo.

JESS: Ja, in tudi prineset s sabo.

Obupen pub.

...

*Na tleh spet malo več praznih pločevink. Še nekaj steklenic je malo bolj praznih. Jess drži majhno stekleničko džina.*

JESS: Hecne so te majhne flaške, ne?

Kot za otroke.

Flaška za otroke.

To bi bilo hecno, ne?

Da hodiš po ulici, pa to, in na avtobusni postaji osemletnik s hlačami okrog gležnjev, smrdi po scanju in v rokah ena taka majhna flaška džina, pa kriči na golobe. Ali nekaj.

To bi bilo kar hecno.

V bistvu ne bi bilo. Če pomisliš. Če recimo vzameš džin stran, je potem samo še mulc, ki na bus postaji kriči na golobe.

Kar je pa samo običajen prizor.

*Vzame steklenico ciderja. Pije.*

Ti imaš otroke?

SARAH: Kako ti zgleda?

JESS: Ja, ne vem, ne?

Dvanajst let te nisem videla. Lahko bi imela

dvanajst otrok.

Enega vsako leto ali kaj. Vsi bi bili tukaj. In pili

otroške flaške džina. Vsak večer.

Zato jih zdaj ni tukaj.

Ker jih je odpeljala socialna služba / to sem

hotela reči, ko sem –

SARAH: / Ja, sem dojela –

JESS: / Ko sem rekla. Ja, okej, si dojela.

Imaš fanta?

SARAH: Ne.

JESS: Punco?

*Sarah zmaje z glavo.*

JESS: Zakaj ne?

SARAH: Pač ker.

Ne.

Ne spoznam veliko ljudi.

JESS: Aha.

Zakaj ne?

SARAH: Pač –

Pač jih ne.

*Jess prikima. Pije.*

SARAH: Pa ti?

JESS: Kaj?

SARAH: Če imaš.

Če imaš otroke?

*Jess skomigne.*

JESS: Ne.

Bi ga imela.

Ampak.

Po mojem nisem ravno najboljša oseba za otroke. Glede na to, da hodim okrog po dežju s faking ribo in se kar tako pojavim pred sestrinimi vrati.

A ne?

SARAH: Verjetno.

JESS: Ja. Verjetno.

Verjetno nisem najboljša oseba za to.

Po mojem bi bila za en drek. Najbrž bi mi padel v reko ali kaj takega.

Po nesreči, mislim.

Ne zanalašč. Nisem zmešana.

Ali pa bi ga pozabila na dežju ali kaj takega.

Ti misliš, da bi jaz bila za otroke?

SARAH: Ne vem.

JESS: Ti bi bila okej.

Za otroka.

A ne?

*Sarah skomigne.*

SARAH: Ne vem.

JESS: Jaz mislim, da bi ti bila dobra.

SARAH: Zakaj?

JESS: Ne vem.

Ker si skrbna, ne?

SARAH: Skrbna?

JESS: Ja. Dobra si v tem.

Dobra si v tem, da skrbiš za ljudi.

Ne?

Skrbela si za mami, ne?

*Sarah strmi v tla.*

JESS: Skrbela si zanjo kot faking kraljica.

Spomnim se, kaj vse si počela. Spomnim se.

Kako si menjala rjuhe in ji kuhala in ji brala in vse to.

A ne?

*Sarah še vedno gleda v tla.*

JESS: Bolje kot jaz, a ne? Jaz sem bila faking neuporabna.

*Nasmehne se.*

Neuporabna, ne?

*Pavza.*

*Pogleda Saro.*

Oprosti, da sem jo kar omenila. Nisem.

Nisem te hotela užalostiti ali karkoli.

SARAH: V redu je.

JESS: A je?

SARAH: Pa že.

JESS: Čeprav resno mislim.

SARAH: Kaj?

JESS: Da si bila krasna z njo.

Zavedam se, da je trajalo, da sem to izdabila, ampak.

Mislim, da si bila res carska.

*Pavza.*

*Prikima si in stopi k oknu.*

Kar ne neha, ne?

Vsa ta voda. Sranje, a ne?

SARAH: Mene ne moti.

JESS: Res?

SARAH: Ni tako grozno.

JESS: Kaj misliš s tem?



Za dež gre.  
Nihče ne mara dežja.  
SARAH: Saj je samo voda. Na koncu izgine.  
Vseeno mi je.  
Po mojem bi mi bilo vseeno, pa če dežuje za vedno. Če vse izgine pod vodo. Pa kaj.  
*Jess strmi v Saro.*  
JESS: Jezus, v pubu Kraljevi obraz je zavladała maksimalna depresija. Faking šit. A sem jaz kriva za tole? Malo sem naju zamorila, nisem hotela. Ampak tako govorit pa tudi ne pomaga, ne? Pokvari vzdušje, ne?  
Če govoriš, kako naj svet izgine pod vodo. To ne bo vžgalo žura, ne?  
SARAH: Nisem hotela bit –  
JESS: Ti rabiš malo smeha.  
Kdaj si se nazadnje nasmejala?  
SARAH: Nisem mislila bit –  
JESS: Že v redu. Mene ne moti.  
Je pa hecno, to, kadar, a ne?  
SARAH: Kaj to?  
JESS: Kako kakšna stvar na splošno takoj uniči vzdušje, a ne. Recimo. Če omeniš mrtve kužala. Ali pa. Karkoli, kar je mrtvo. Razen če tistega, kar je mrtvo in omeniš, itak nihče ne mara.  
Recimo. Mrtva babica. Nihče ne mara govorit o tem. Razen če je bila tvoja babica prasica, v tem primeru bi bilo najbrž vseeno. Ampak na splošno je to.  
Je to.  
Mrtve luškane stvari, a ne? To je sranje. Recimo pande ali. Mrtev dojenček. Mrtve vidre?  
To kar zamori vzdušje. To, ali pa če govoriš o nacizmu. To na splošno vedno zamori razpoloženje, a ne? Če kdo omeni naciste. A ne? Lepo sedi v pubu in lepo klepetaj in se z nekom dobro razumeš in govorita o knjigah in filmih in vsem tem in potem ti ta druga oseba nenadoma priporoča, da prebereš Mein Kampf. Kot da ni nič. Pa to. Najprej niti ne opaziš in še kar kimaš in se smehljaš in si, ja, ja, ja, res, ja, vem, kaj misliš, aja, a res? Aha uau ja, ok, in potem se zaveš, da ta druga oseba še vedno govori o Mein Kampfu in kako dobro branje da je in to in potem se naenkrat

zbudiš in si, čakaj, Mein Kampf? Mein Kampf, Hitlerjeva knjiga, o tem govoriva? In ta druga oseba reče, ja, super knjiga je, in ti si samo, kaj jebenti se tukaj dogaja?  
SARAH: Se pogovarjaš z veliko rasisti?  
*Jess se nasmehe. Pije.*  
JESS: S komerkoli se pogovarjam.  
S komerkoli, ki je pripravljen poslušat.  
S kom se pa ti pogovarjaš?  
SARAH: V bistvu z nikomer.  
JESS: Aha.  
Zakaj ne?  
SARAH: Težko mi gre.  
JESS: Kaj?  
SARAH: Govorjenje.  
JESS: Govorit ni težko. Pač rečeš, kar imaš v glavi.  
Vsak ima kaj v glavi, ne? Razen če si mrtev. Ali če si riba.  
SARAH: Jaz ne znam tega.  
JESS: No, ja. To ni ravno problem, ne?  
Želim si, da bi bila jaz kdaj taka.  
SARAH: Kakšna?  
JESS: Da ne bi govorila z nikomer.  
SARAH: To ni težko.  
JESS: Zame je.  
SARAH: To ni nekaj slabega.  
JESS: Je, če blebetaš toliko sranja kot jaz.  
V tem primeru govorjenje mogoče ni najboljša stvar, ne?  
A ne?  
SARAH: Ne vem.  
JESS: Po mojem je. Če kar govoriš z ljudmi. Tudi če ne poslušajo. Govoriš in govoriš. Mislim, da ljudje tega ne marajo preveč, ne? Da jim nekdo kar govori in govori.  
Kaj misliš ti?  
SARAH: Mogoče.  
JESS: Mogoče? Definitivno.  
Definitivno.  
*Pavza.*  
*Jess pogleda naokrog. Gre čez prostor proti bučki z ribo.*  
Pablo še kar plava.  
SARAH: Po mojem nima dosti izbire.  
JESS: Ja, to je res.

Super bi bilo, če bi znal govorit. Lepo bi bilo vedet, o čem razmišlja.  
Čeprav bi bil pogovor mogoče brezvezen, ker ima samo dve sekundi spomina, ne?  
Nekaj takega.  
Kar beden pogovor bi bil to, a ne?  
Recimo, Pablo, kolega, kaj dogaja?  
Plavam.  
To je to.  
Kar dolgočasno. Nič ne bi izvedela o njem.  
SARAH: Kaj bi pa rada vedela?  
JESS: Ne vem.  
Vse sorte.  
Če bi imela priložnost, da govorim z ribo.  
Bi to hotela čim bolj izkoristit, ne?  
Vse bi ga vprašala.  
Ti je všeč bit riba?  
Ti je všeč bit v posodi?  
Imaš rad morje?  
Si žalosten, da nimaš rok?  
Je tvoj najboljši prijatelj rakovica?  
To bi bilo hecno, ne?  
Kaj bi ga pa ti vprašala?  
SARAH: Ne vem.  
JESS: Ne veš? Imela bi priložnost, da z ribo spregovoriš o njenem življenju, in ti ne veš.  
SARAH: Pa ja.  
JESS: Razmisli.  
SARAH: Nimam –  
JESS: Probaj.  
SARAH: Jaz nisem –  
JESS: Spomni se enega vprašanja.  
SARAH: Ne vem, kaj se –  
JESS: Samo vprašaj ribo. Eno vprašanje.  
SARAH: Vprašala bi.  
Vprašala bi, če.  
Kaj je njegova najljubša barva.  
JESS: Briljantno. Faking briljantno.  
Grem stavit, da se je posral od strahu, ker ga ti zaslišuješ.  
SARAH: Zaslišujem?  
JESS: Ja, preverjaš.  
SARAH: Zveni, kot da je naredil kaj narobe.  
JESS: Saj je.  
SARAH: Kaj?

JESS: Ubil je sipo.  
*Sarah se majceno nasmehe.*  
JESS: Jebenti, a je bil to nasmeš? Tega pa že nekaj časa nisem videla.  
Sem mislila, da si pozabila, kako to gre. Odlično, stara. Zdaj pa spij še par piv in evolviraj ta mali nasmeš v konkreten smeh in boš na poti do tega, da spet postaneš normalna oseba.  
Namesto nekdo, ki v pogovor prispeva samo izjavo, da ti je vseeno, če cel svet izgine pod vodo in če vsi utonemo.  
SARAH: Nisem –  
JESS: Nasmehnili si se, Sarah, kar pomeni, da moraš bit vsaj za en faking drobce vesela, da me vidiš, ne? Zdaj se bova imeli fajn. Na. *Stopi k pijačam in vzame eno od steklenic vina.*  
Tole bo fajn. Eno igro se bova šli. Da dvigneva mood.  
Se greš?  
*Sarah skomigne.*  
SARAH: Če hočeš.  
JESS: Okej, takole gre. Ti staviš na nekaj, da ne morem spote cele flaše na eks.  
SARAH: To ni.  
JESS: Kaj?  
SARAH: To ni igra.  
JESS: Pivska igrice potem.  
SARAH: To ni niti pivska igrice.  
JESS: Kaj pa je potem?  
SARAH: To je samo.  
To je samo jaz, ki gledam tebe, kako piješ.  
JESS: Ja, ampak vsebuje element napetosti, a ne?  
SARAH: In?  
JESS: In to je to, kar je pri igri važno, a ni?  
SARAH: Ne zdi se mi –  
JESS: Pa je.  
In uspelo mi bo.  
SARAH: Ok.  
JESS: Koliko boš stavila?  
SARAH: Nič ne bom stavila.  
JESS: Kaj? Zakaj?  
SARAH: Ker si ravnokar rekla, da ti bo uspelo?  
JESS: In?  
SARAH: In?

JESS: Ja. Kaj misliš s tem, ravnokar si rekla, da ti bo uspelo.

SARAH: Ne razumem.  
Ne razumem, kaj bi rada, da rečem.

JESS: Ok, fak, pozabi.  
Pozabi na stavu.  
Ampak je precej kul. Dobra fora za zabave. Zna naredit vtis, pa to. Ni veliko ljudi, ki jim to rata, po mojem. Ali pa, ni jih veliko, ki bi hoteli probat. Bolj verjetno. Marsikdo bi najbrž. Ne vem. Potem vse pokozlal. Mogoče je tudi malo depresivno. Ampak ni tako slabo, ne? Saj je samo flaša vina. Ljudje kar naprej pijejo flaše vina, ne? Večina ljudi. Prideš domov iz službe in spiješ flašo vina, čeprav je faking.  
Torek.  
No, to je depresivno. Še sploh, če je taka oseba sama doma in joka, ko pije. In potem bruha. In naslednji večer ponovi vajo. Kar je kar sranje. Ampak.  
Kakorkoli, ni tako čudno. Pač zapreš oči in ne nehaš, a veš? Verjetno je malo podobno, če se utapljaš, po mojem. Ampak. No. Ko je konec, ne umreš in to. Ampak si samo zelo, zelo, zelo, zelo, zelo pijana. Večkrat sem že probala, v pubih. Cel kup ljudi navija zate, ploskajo pa to. Dober občutek je. Zabavno. Ko vsi navijajo. Potem pa igraš biljard ali kaj takega, a ne? Včasih sem to delala. Stavila sem proti tipom v pubu, da jih bom premagala, tudi če sem ravnokar polokala flašo vina. In oni, kurca boš ti koga premagala. Ampak potem jaz, no, gremo stavit, kje je denar, in oni, okej, tukaj je deset. In potem igramo in jaz jih razbijem. Zbijem sedem krogel, preden njim rata eno. Z lahkoto. Celu po celi flaši vina. Ker v resnici se sploh ne napijem tako zelo. Ali pa se, pa niti ne opazim več. Verjetno bolj to zadnje. Ampak. V biljardu sem kar dobra.  
Na dušek spije celo steklenico vina.  
Naredi vtis, a? Koristno je, če znaš kaj takega.

SARAH: Zakaj?  
JESS: Saj sem ti povedala.  
Fora za zabave.

Vsem se zdiš carica.  
Probaj.

SARAH: V redu sem, hvala.  
JESS: Zakaj ne?  
SARAH: Ker nočem?  
JESS: To ni razlog.  
SARAH: Ja pa je.  
JESS: To ni noben razlog.  
Ker nočem, to ni noben razlog.  
To samo pomeni, da si dolgočasna.  
Razlog bi bil: ne morem, ker sem nevarno alergična na vino in obstaja velika verjetnost, da mi bo v primeru, če popijem tako količino vina v kratkem času, odpadel obraz.  
To je razlog.  
Ker nočem, to pa ni.

SARAH: To nima nobenega smisla.  
*Jess pogleda Saro.*  
JESS: Samo hecam se.  
Ne bom ti težila s tem.  
Ampak moraš kmalu nehat bit dolgočasna.  
*Pavza. Malo se zasmije.*  
V pubu rabiva mizo za biljard.  
To bi bilo carsko.

SARAH: Mislim, da ni dovolj prostora.  
JESS: Ja, najbrž res ne.  
Potem pa pikado. To bi bilo faking hudo. Triple top. V sredino. Dajva kupit pikado. Greva v nek velik supermarket. Grem stavit, da jih imajo.  
Pikado, a? To je nevarno, a ni?

SARAH: Em.  
Niti ne.  
JESS: Pikado? Itak, da je. Puščico fukneš v nekoga.  
Lahko koga ubiješ.

SARAH: No. Ja.  
Če to narediš.  
JESS: Sem že videla take primere.  
SARAH: Kaj?  
JESS: Sem že videla, da se je to zgodilo.  
SARAH: Videla si, kako je nekoga ubila pikado puščica?  
JESS: Ja.  
SARAH: Videla si, kako je bil nekdo umorjen s pikado puščico?

JESS: No. Mogoče ne umorjen, ampak. Ja. Je bil pa zadet.

SARAH: Kaj, nekdo je šel ravno mimo pikado tarče, ko je nekdo drug ravno vrgel?

JESS: Ja, tako nekako.

SARAH: In je umrl?

JESS: No. Padel je dol.

SARAH: Aha. Se je pobral?

JESS: Ne vem. Ne spomnim se. Ne, v bistvu se je. Če pomislim. Pobral se je.

SARAH: Torej ni umrl?

JESS: Ne, mogoče ni. Mislim, da je bil okej. Ne spomnim se, da bi umrl ali kaj takega. Ne spomnim se, da bi bil kdo umorjen s pikado puščico, to ne. Tako da po mojem je bil v redu. Ampak važno je, da bi lahko umrl. A ne? Lahko bi umrl od pikado puščice. A ne? Ker je ostra in to in jo lahko vržeš, kolikor močno moreš, v nekoga, in bi šla kar not. Ali pa nekoga večkrat zabodeš, a ne? Kaj še lahko narediš s pikado puščico? Jo vržeš. Ali pa. Zabodeš nekam.  
Po mojem nič drugega, a ne?  
Kaj misliš?

SARAH: Po mojem si naštela vse.

JESS: Ja, verjetno.  
To ne bi bila tako slaba smrt, ne? Da te nekdo ubije s pikado puščico?  
Še zlasti, če si imela rada pikado.  
Na pogrebu bi rekli, umrla je tako, da je delala, kar je imela rada. V bistvu je ravno uživala v igri pikada. Super smrt, a ne? Da umreš med tem, ko delaš nekaj, kar imaš rad? Bolje kot da utoneš v scanju, ne?  
Razen če imaš rada scanje.  
Ampak.  
Enkrat me je nekdo zadel s pikado puščico.

SARAH: Itak.  
JESS: Ne izmišljujem si.  
SARAH: Kam?  
JESS: Skozi dlan mi je šla.  
SARAH: Ne verjamem ti.  
JESS: Poglej.  
*Dvigne dlan.*  
Tale brazgotina, vidiš?  
Ta majhna. Sem rekla, da si ne izmišljujem.

Tukaj mi je šla skozi dlan. Točno tukaj. Stavila sem z nekim modelom, da mi gre lahko pikado puščica skozi dlan in bom vseeno spila pivo, medtem ko mi štrli iz roke.

SARAH: To je fuknjeno.

JESS: Ja, ampak. Še kar zabavno.

SARAH: Aja?  
JESS: Še kar.  
Recimo.  
Takrat je bilo, no.  
Ampak v določenem trenutku je lahko karkoli zabavno, ne?

SARAH: Pa že. Kje je bilo to?

JESS: Ne spomnim se. Neko mesto.

SARAH: Ne spomniš se?

JESS: Ne spomnim se točno, kje je bilo, spomnim pa se, da je bilo zabavno. Ker ko si malo našgan, je vse zabavno. In ko si v takem stanju, potem je treba to ohranit, ne? Vsi se smeji s tabo in tak večer je, ko ti fore res faking dobro grejo in vse, kar rečeš, sproži ta nor smeh povsod in vsi so okrog tebe in jih imaš in je samo hudo. No, bilo je v nekem pubu, potem ko so že zaprli. Vrata zaklenjena in to. Samo jaz in ti neki tipi. Tudi nekaj žensk. V redu družba, veš? Ko nihče ne serje, saj veš? Smo pa vsi malo v kurcu. Ker že cel dan pijemo in to. Ne vem, zakaj, ampak jaz rečem, da mi lahko nekdo vrže pikado puščico skozi dlan. Mislim, da je bil eden od prisotnih enkrat v vojski ali nekaj takega. Ne vem. Nekdo je nekaj govoril o tem, kako je bit ranjen in to. In o svoji umetni nogi. Imel je umetno stopalo. In razlaga, kako da boli, in potem mu jaz, se mi zdi, rečem, da je pusica. Ne vem, zakaj sem to rekla, ampak. Saj veš. In potem on, pojma nimaš. In potem jaz, jaz lahko prenesem karkoli, in takrat zagledam pikado tarčo in rečem, grem stavit, da mi lahko pikado puščica prepiči roko in bom še vedno spila tole pivo do konca, brez problema. In on reče, stavim pir, in jaz, okej, you're on, in dvignem dlan in jo nastavim pred tarčo. Tako. Tip reče, a si zihler. In jaz, ja, pusica, sem, daj že, in on

fukne puščico vame. Moja dlan ostane, kjer je bila. Nisem je premaknila. In vsi zajamejo sapo, ampak potem se zarežijo in vpijejo in tudi jaz se režim in to je bilo res hudo. Sploh nisem nič čutila, veš? Bila sem totalno naklana. Spomnim se, kako sem gledala, kako mi puščica štrli iz dlani. V drugi roki sem imela pir. In ga spila. Vsi navijajo zame. Jaz se smejim. Moja dlan tukaj v zraku. In puščica, ki štrli ven iz nje. Malo krvi, ki se cedi dol. Potem izpulim puščico in jo vržem v prazen kozarec. Zastonj pir sem dobila za to. Ni slabo, v zameno za malo krvi in brazgotino. Danes se nič ne dobi zastonj, a ne? No, za malo krvi.

V redu, ne?

A ne?

SARAH: Je to res?

JESS: Ja.

Smešno, ne?

SARAH: Te ni bolelo?

JESS: Ne. Saj sem ti rekla. Preveč pijana sem bila, da bi kaj čutila.

SARAH: Kaj pa naslednji dan?

JESS: Ja, naslednji dan je malo bolelo, ampak takrat sem si pač rekla. Zastonj pivo. Tako da. Zmagala sem, a ne?

SARAH: Pa že.

Ampak.

JESS: Ampak kaj?

*Dolga pavza.*

*Jess si cefra nohte.*

Misliš, da je bilo to nekaj slabega? Zdaj me kar stiska.

Občutek imam, da ti ne bi smela povedat te zgodbe.

SARAH: V redu je.

JESS: Grozno se počutim. Neumna zgodba je bila za povedat. Tebi.

SARAH: V redu je-

JESS: Seveda mi je grozno. Ni smešno, da narediš kaj takega. Da ti dlan prebode puščica za pikado. To ni smešno. To je samo zajebano, pač faking zajebano. Grozno mi je.

SARAH: Ne sekiraj se –

JESS: Kot da imam v grlu faking kamen in /

SARAH: V redu je /

JESS: / in kot da je moje srce polno kurčevih lukenj. Kot da se bom raztopila, kar tukaj pred tabo, tako me faking stiska.

SARAH: V redu je.

JESS: A je?

SARAH: Ja.

JESS: A je?

SARAH: Ja.

Pač samo zgodba. V redu je.

Verjetno si morala bit tam, ne?

Pač ena takih zgodb.

*Jess prikima.*

JESS: Ja, mogoče.

*Pavza.*

*Pogleda Saro.*

Misliš, da sem brezupna?

SARAH: Zakaj bi to mislila?

JESS: Zaradi tega, kar sem ti ravnokar povedala.

Misliš, da je to nekaj, kar bi naredil samo nekdo brezupen. Ker če to rečem na glas, se mi zdi, da je tako.

Mislím, da je tako.

Da pustiš, da ti nekdo zabije pikado puščico skozi dlan v zameno za zastonj pivo.

To ni v redu, ne?

SARAH: Pač pijana si bila.

JESS: Ja, ampak vseeno. Vsak se kdaj napije, pa ne delajo neumnih pizdarij kot jih jaz, ne?

SARAH: Nekateri ja.

JESS: Pa ne takih. Nič takega.

Poglej me. Brazgotino imam zaradi tega, glej.

*Dvigne dlan.*

A vidiš.

SARAH: Ja, ampak.

JESS: Pa sploh ti ne lažem.

SARAH: Vem.

JESS: To se mi je res zgodilo, glej –

SARAH: Vem, v redu je.

*Pavza.*

*Jess si grize nohte. Pogleda Saro.*

JESS: Misliš, da sem brezupna?

SARAH: Saj sem ti že rekla.

JESS: Nisi rekla ja ali ne. Rekla si, zakaj bi to mislila. Kar pomeni, da mogoče misliš, da sem, in mislim, da samo moram slišat, kako rečeš, da sem. Ker vem, da sem. Ker sem naredila par res zafukanih pizdarij, par res zafukanih pizdarij. Kot to, da ti nekdo fukne pikado puščico skozi dlan. In to, da se stepeš in da visiš s folkom, s katerim ne bi smela. In da se pogovarjaš s folkom, ki ne ve, kaj pomeni to bit prijazen. In da se družiš s folkom, ki ne ve, kako je, če te ima kdo rad. In da se zbudiš z mačkom in imaš kri po koži in usta polna cementa. In to, da hodiš okrog in blodiš in ne veš, kako bit pri miru ali kako bit ljubeč. In jaz samo ne vem, kako naj to prekinem, ne vem, kako naj bom pri miru, tako da mislim, da moram slišat, kako rečeš, da sem. Tako da bom pač vedela, da sem, in potem.

Misliš, da sem brezupna?

SARAH: Ne.

JESS: V redu je, če misliš to, veš.

SARAH: Ne mislim –

JESS: V redu je, če misliš, da sem/

SARAH: /Ne mislim, da si/

JESS: /ker jaz bi, če bi bila/

SARAH: – brezupna.

JESS: Ti.

Jaz bi, če bi bila ti.

SARAH: Jaz ne.

JESS: Res?

SARAH: Samo živčna, najbrž.

*Jess prikima.*

JESS: Misliš, da se baham?

SARAH: Kaj?

JESS: A misliš, da se baham in da preveč govorim?

SARAH: Ne.

JESS: Misliš, da sem slab človek?

SARAH: Ne.

*Jess pogleda Saro.*

JESS: Nočem se bahat.

SARAH: Vem, da ne, tako da/

JESS: /Ker ko sva bili majhni, sem se vedno bahala in vem, da je bila mami zaradi tega v stresu in utrujena in res ji ni bilo treba bit še bolj utrujena in ne vem, zakaj sem bila taka z njo,

veš? Ne vem, zakaj sem bila taka, ko je bila bolna. Nočem se bahat.

SARAH: Jaz ne mislim, da se.

JESS: Zafukano sranje s tisto flašo vina. Videla sem te, kako si misliš, ni se spremenila. Ista zjebana zjebana oseba, ki je šla in te pustila samo, in. Videla sem te. Kako misliš, da se baham in da sem brezupna in kako se hočem samo naklat in se zabavat in kako sem ista zafukana budala, kakršna sem vedno bila, ki se baha in ki niti ne pomisli na nikogar drugega in –

*Sarah vzame steklenico vina, jo odpre in jo v eni potezi spije.*

SARAH: Ne bahaš se, okej.

V redu je.

Vsak je kdaj naredil kaj kretenskega.

*Jess se nasmehne.*

JESS: Ja?

SARAH: Definitivno.

JESS: Kaj kretenskega si naredila ti?

SARAH: Ne vem, cel kup stvari. Ogromno stvari.

JESS: Kaj je bila najslabša stvar, ki si jo naredila? Grem stavit, da ne more bit tako hudo, kot če ti nekdo prepiči dlan s pikado puščico v zameno za pir.

SARAH: Enkrat sem laboda na gobec.

*Jess se zasmeje.*

JESS: Wtf?

SARAH: Res. Udarila sem ga v glavo.

JESS: Zakaj?

SARAH: Ker sem bila pijana.

JESS: Pijana si tepla ptice? Zakaj?

SARAH: Ne vem. Pač jezna sem bila. In on je bil tam. In hotela sem nekaj udarit. In labod je bil dobra tarča za udarit v faco.

*Jess se spet smeje.*

JESS: S kom si pa bila?

SARAH: Sama. Pač enkrat sem bila zraven reke in pijana in ja. Sem to naredila. Tako da, vsak kdaj naredi kaj kretenskega. Ne mislim, da si brezupna. Vsi smo.

JESS: Se ti zdi?

*Sarah skomigne.*

SARAH: Mislim, da.

*Pavza.*

*Jess vzame tekilo.*

JESS: Boš malo. Parti pijača, ne? Zabavno bo, a? Sol in limeta. Lahko se smejiva ena drugi, kako sva skremženi. Kot da sva najstnici, a? Zabavno bo, ja. Imaš sol?

SARAH: Ja.

JESS: In limeto.

SARAH: Imam limono.

JESS: To bo v redu.

Prinesi in bom jaz razrezala limono.

*Pogleda Saro.*

Imaš nož?

...

*Povsod po tleh so ostanki limone. Še več praznih pločevink in steklenic.*

SARAH: In jaz hodim in sonce sije in enkrat za spremembo je celo prav lep dan, a veš? Sonce sije in lep dan je in jaz sedim not v hiši, pač samo sedim tukaj in pomislim, okej, bom šla na sprehod, ne. Šla bom na sprehod, ker to normalni ljudje delajo, a ne, ko je lepo vreme, grejo na sprehod, a ne? A ni tako? Ko je lepo vreme, grejo ljudje na sprehod, po malo svežega zraka in po malo sonca na obraz. Tako da, jaz grem in hodim, sama, ker pač, je tako, da sem sama, in sonce je zdaj že precej nizko na nebu, kar pa me ne moti, ker je zdaj malo drugačne rumene barve, ki mi je bolj všeč, in grem do reke in hodim in super je na soncu in pod temnomodrim nebom in v žepu imam malo kruha, ker sem mislila, veš kaj, fak, nahranila bom par rac, da bo imel še kdo drug kaj od tega faking sprehoda, ne samo jaz. Da bom naredila nekaj dobrega za živalsko kraljestvo. Tako da jaz hodim ob reki in pridem do tega kul prostorčka, kjer se da ustavit. In gledam čez vodo in gledam, kako sonce zadene ob vodno površino in koščki svetlobe so vsi v mojih očeh in lepo je in tam je cel kup rac in tako začnem metat kruh in njim se absolutno zmeša zaradi tega kruha, a veš. Zgledajo faking srečne in jejo, ampak potem priplava ta naduti kurčevi labod in je ves velik in mogočen in vse te račke kar nehajo. In labod samo zaplava v sredino.

In požre ves kruh in račke zdaj zgledajo faking žalostne, kot da je ravnokar prišel nek nasilnež in jim potegnil hlače dol na igrišču, da so se posrale pred celo šolo. In takrat postanem res faking jezna, pa brez razloga, ker že cela faking leta nisem, zdaj pa začutim ta ogromen naval jeze in žalosti zaradi ubogih račk, ki so bile videt, kot da rabijo hrano bolj kot kurčev kretenski labod, a ne. In pokažem labodu fakiča, res, spomnim se tega, pokažem mu prst in grem naprej ob reki in mislim na račke.

Ampak potem se mi zazdi, kot da me nekaj zasleduje, in se obrnem in je ta jebeni labod, sledi mi, ker hoče še več hrane, a ne. In hodim naprej, on pa mi še kar sledi in se spet obrnem in rečem, odjebi, ti kretenski kurčevi labod, in on mi še kar sledi in sledi in sledi in jaz sem samo tako faking jezna zaradi tega. Ne zato, ker mi sledi, ampak ker je požrl racam hrano. In se ustavim in poklekнем in vzamem malo kruha in iztegnem roko in rečem, na, na, hrana, in on tako pridrsa proti meni. In jaz, ja, tako, super, na, jej. In takrat je on že čisto blizu.

No.

In potem.

Samo.

Zamahnem.

*Jess se močno smeji.*

JESS: Fak, to je bilo carsko.

SARAH: Najhujša stvar, kar sem jih naredila.

JESS: Zveni že tako.

Te je kdo videl?

SARAH: Ja.

JESS: Kaj, res?

SARAH: Nek star tip, ki je bil na drugi strani reke.

JESS: Kaj je rekel?

SARAH: Rekel je, a ste ravnokar udarili v glavo tega laboda?

In jaz.

Ne.

Pa ste, videl sem vas.

Nisem bila jaz.

Verjetno je bil nekdo drug.

In on.

Poklical bom policijo. In jaz, o, ne, ne delajte tega, saj je samo kurčev labod, ne pa mali dojenček panda, nisem udarila mladička pande in ubila zadnje pande na svetu in zdaj na svetu ni več živih pand, ker je zadnja umrla, ker jo je nekdo v faking West Midlandsu boksnil v glavo. In potem on, ne morete se tako obnašat. In takrat sem postala še bolj jezna. In rečem, okej, model, odjebi, okej, jebi se, pojma nimaš, kaj se mi dogaja, vse, kar sem hotela, je bil prijeten sprehod, in zdaj si mi ga uničil. In on, sama si si ga uničila, ko si udarila tega laboda v glavo. In potem se mi je res snelo, odjebi, ti stari kozel, na, evo, in sem vrgla proti njemu ves kruh, ki sem ga imela v žepu, ampak je bil na drugi strani reke in je kruh samo padel v vodo in tisti kurčevi labod ga je vsega požrl in odplaval stran. In potem sem šla domov.

*Jess se smeje.*

JESS: Grem staviti, da tisti labod še vedno misli nate.

SARAH: Najbrž.

JESS: In čaka. Nekje v temi ali nekaj.

SARAH: Čaka kaj?

JESS: Da skoči nate. Ko boš šla na džoging, pa to.

SARAH: Ja, potem pa ni nevarnosti.

JESS: Okej, ko boš šla na sprehod.

SARAH: Ne hodim več tam okrog.

JESS: Ker se bojiš labodov in rac in to?

SARAH: Race niso problem.

JESS: Aha, ja. Ampak bi lahko bile, ne?

SARAH: Kako?

JESS: Labod bi lahko rekrutiral.

SARAH: Mogoče.

JESS: Jaz ne bi podcenjevala labodovih

sposobnosti, da druga rečna bitija prepriča, naj se pridružijo oboroženim silam, pa to. Vsi ti bodo za petami.

*Sarah se malo nasmeje.*

SARAH: Kot v *Ptičih*.

JESS: Kje?

SARAH: V.

V filmu.

JESS: Aha, ja. Nisem gledala.

SARAH: Okej.

JESS: O čem pa je?

SARAH: Ugibaj.

JESS: O ptičih?

SARAH: Ja. O ptičih, ki napadajo ljudi.

JESS: Aha.

No.

Potem pa najbolje, da ga spet gledaš, da se pripraviš na obrambo, pa to.

SARAH: Ja, bom.

JESS: Pablo ti lahko pomaga.

SARAH: Pablo ne more pomagat, ker je riba. Nima rok.

JESS: Ptiči tudi ne.

SARAH: Ja, ampak. On je riba.

JESS: No, ko greš naslednjic tja dol, ga vseeno vzemi s sabo, ok?

Na majhen povodec ga daj ali nekaj, da bo plaval zraven tebe, ko boš hodila, in ne bo mogel odplavat stran.

SARAH: Ne bom hodila ob reki z ribo na povodcu, kot da je pes. To bi bilo usekano.

JESS: Lahko bi bilo zabavno, ne? Lahko bi postala lokalna legenda, pa to. Vsi mulci bi bili, fak, poglej, gospa z ribo gre, spet bo hotela, da božamo njeno ribo, fak, dajmo jo počit s petardo ali nekaj.

*Vzame še eno pivo. Ga poda Sari. Ta ga ne odpre.*

SARAH: To je bilo že zdavnaj.

JESS: Kaj to?

SARAH: To, kar sem naredila.

JESS: Naredila kaj?

SARAH: Ko sem –

JESS: Aja, usekala laboda v glavo.

SARAH: Ja. Celo večnost sem imela slabo vest zaradi tega.

JESS: Zihser si je zaslužil.

SARAH: Mogoče.

JESS: In najbrž nisi bila prva.

SARAH: A misliš?

JESS: Itak.

Kot si rekla. Ljudje ves čas delajo neumne pizdarije, ne? Gotovo je kdo kje že udaril laboda. Najbrž kdo, ki mu je hotel kam vtaknit prst. Najbrž kdo od modelov, ki hodijo v Kraljičine prste.

*Sarah se malo zasmeje.*

JESS: Čeprav imaš prav. Ljudje počnejo vse sorte, ne?

SARAH: Verjetno.

JESS: Faking kretenzimi, to.

Kar ljudje počnejo.

Grozno.

Najraje bi kar zaprla oči in se skrila, ne? Včasih.

SARAH: Ja. Spomnim se, kako sem si takrat mislila, da je malo pomagalo. Spomnim se, kako sem potem takrat vdihnila. Kako sem zaprla oči in vdihovala zrak. Čisto mrzel. Za sekundo sem se počutila mirno. Kar je bilo dobro. Ker to ni občutek, ki bi ga bilo lahko doseč, ne? Da si mirna? Ne?

*Jess prikima.*

JESS: Razumem.

SARAH: Ker za trenutek sem se res počutila bolj mirno. Kot da sem nekaj spravila iz sebe. Kot da se je nekaj na svetu v resnici spremenilo.

Od takrat se nisem več tako počutila.

JESS: Torej bi morala še kdaj koga udariti.

*Sarah se malo zasmeje.*

SARAH: Mogoče. Ampak.

Ne vem.

*Jess pogleda Saro.*

JESS: Samo ne sekiraj se.

SARAH: Okej.

JESS: Resno mislim. Ljudje ves čas počnejo tako sranje. Veliko tega sem videla. Kjer sem živela nekaj časa. Mulci so streljali golobe in galebe s pištolami. Grozno je bilo. To je kar sranje, ne?

*Sarah se malo zasmeje.*

SARAH: Kje je bilo to?

JESS: Ob morju.

SARAH: Ob morju si živela?

*Jess prikima.*

JESS: Ja.

Ne vem, kako sem pristala tam.

A veš?

Odnoslo me je tja.

SARAH: Kaj?

JESS: Odnoslo. Kot. Pač.

Odnášalo me je sem pa tja, veš?

SARAH: Ne.

JESS: Pač. Grem kamorkoli in to. Pogledam, kaj dogaja. Grem naprej. Pač nese me sem in tja.

SARAH: In končala si ob morju?

JESS: No, od tam nisem mogla naprej, ne? Glede na to, da smo na otoku in to.

SARAH: Verjetno.

JESS: In povsod sem že bila, a veš?

SARAH: Ne.

JESS: Kaj?

SARAH: Ne vem, kje vse si že bila.

JESS: Povsod. No.

Povsod v Midlandsu, kar sicer zveni malo neumno, ampak nisem vedela, kam naj faking grem, gor ali dol, pa sem šla levo in desno. Tega ljudje večinoma ne delajo, ne? Večina.

SARAH: Kam si šla?

JESS: Zdaj se v resnici ne spomnim.

Pač premikala sem se naokrog.

Nemirne noge imam, a ne?

Ne morem bit pri miru.

Ti si kje bila?

SARAH: Niti ne.

JESS: Niti ne?

To pomeni, da si kje bila.

SARAH: Ne.

Ne, nikjer nisem bila.

JESS: Zihér si kje bila.

*Sarah odmaje z glavo.*

JESS: Ti ni dolgčas tukaj?

SARAH: Ne razmišljam o tem.

JESS: Ne razmišljaš, če ti je dolgčas?

Ne vem, če je to možno, a ne?

SARAH: Saj veš, kaj mislim.

JESS: Mogoče.

Zakaj.

Zakaj nisi bila nikjer?

*Sarah skomigne.*

SARAH: Pač nisem.

Ne razmišljam o tem.

Pa čas teče in ti si še kar na istem mestu.

JESS: O.

Lepo je bit ustaljen nekje, ne?

To mora bit nekaj.

SARAH: Ustaljen?

JESS: Ja.

Rutina in to.

Verjetno to pomeni dom, ne?

SARAH: Verjetno.

JESS: Prišla sem nazaj, torej mora bit, ne? Je to to, kar pomeni dom? Kraj, kamor se vrneš?

SARAH: Ne vem.

*Jess prikima.*

SARAH: Kje si bila?

JESS: Saj sem ti rekla, povsod.

Malo taka nomadka sem bila ali kaj.

SARAH: Aha.

JESS: Hitro mi postane dolgčas. In grem naprej.

Naslednje mesto pa naslednje. Naprej. Če ne razmišljaš preveč, je precej enostavno. Ko nimaš nič, da bi. Da bi se osredotočil na to, ali pa. Samo naprej greš. Dokler ne prideš do morja in ugotoviš, da ti je zmanjkalo kopnega. Kar je precej sranje, ko se zgodi.

Ugotoviš, kako majhno je vse.

Naenkrat si ob morju in gledaš mulce, kako s faking pištolami streljajo galebe, in delaš v kiosku s fish'n'chipsom in si samo, kako kurca sem se znašla tukaj?

*Sarah se malo nasmehne.*

SARAH: Delala si v fish'n'chipsu?

JESS: Ja.

Stregla sem krompir malim drekom, potem ko so zaključili naporen dan ciljanja galebov. Vsak dan. Oni so mi razlagali, koliko so jih postrelili ta dan. Nihče jim ni nič rekel ali vpil na njih. Mislim, da so ljudje mislili, da opravljajo družbeno koristno delo ali tako podobno sranje. Nihče ni maral galebov, ker je bil eden precej agresiven in je kar naprej pikiral na starce na motornih vozičkih.

*Sarah se malo zasmeje.*

JESS: Očitno je folk kar naprej klicaril policijo zaradi tega.

In policija pa, kaj kurca naj mi ukrenemo glede tega?

Aretiramo galeba?

*Sarah se malo zasmeje.*

JESS: Tako da ti smrkavci so potem patrolirali po ulicah s faking pištolami in iskali galeba, ki so mu dali ime Dave. Ker je bil menda podoben

mulcu po imenu Dave, mulcu iz njihove šole, ki je zgledal kot golob. Sem rekla, ampak vi iščete galeba, ne goloba. Oni pa, to je isto sranje. In poleg tega Dave zгледа kot ptič in enkrat se mu je na igrišču galeb usral na glavo. In mi, Dave, tvoja mama se ti je usrala na glavo, ker je ona tudi ptič.

Mulci nimajo pojma, o čem govorijo.

*Sarah se drobno zasmeji.*

JESS: In najboljši del. Najboljši del je, ugani, kako se je imenoval ta faking fish'n'chips kiosk?

SARAH: Ne –

JESS: V bistvu, sploh ne ugibaj, ker ne boš nikoli nikoli ugani. Fish'n'chipsu je bilo ime Sophiejina odločitev.

*Sarah se malo zasmeje.*

SARAH: A se hecaš?

JESS: Ne.

Sophiejina odločitev. Kiosk s fish'n'chipsom. Debilno, ne?

Spomnim se, kako sem hodila po tem zamorjenem mestu ob morju in videla ta kiosk in si mislila, kaj kurca je pa to? Sophiejina odločitev.

SARAH: Ne verjamem ti.

JESS: Ne lažem, sploh ne lažem. Prišežem. Zares.

*Sarah pogleda Jess.*

SARAH: Ne vidim, a mi / lažeš.

JESS: / ne lažem.

Tako se je imenoval.

SARAH: Zakaj bi kdo tako dal ime kiosku s fish'n'chipsom?

Ali čemur koli.

Zakaj bi kdo tako dal ime čemur koli?

JESS: Točno to sem si tudi jaz mislila. Fuknjeno, ne? In sem kar stopila not, v ta plac, ker me je zmedlo, ne. In tam je bil ta starejši par, od njiju je bil kiosk, ne. Res prijazna, v bistvu, no, stala sta tam za pultom in sem ju kar vprašala, zakaj je temu kiosku s fish'n'chipsom ime Sophiejina odločitev.

In stari je pokazal na ženo in rekel, ona je Sophie. In potem jaz, aha, ja, potem pa logično. Ampak kaj pa film, tisti film, no,

v katerem se mora ženska odločit, katerega od otrok bo pustila, da ga zaplinijo nacisti in to. In onadva, ne veva, o čem govorite. In jaz, aha v redu. In potem se še malo pogovarjamo in res sta bila faking prijazna, ne. Tko, presenetljivo prijazna.

A veš?

Ko po dolgem času spoznaš nekoga in je ta samo.

Prijazen.

In normalen.

Z normalnim imenom in normalno službo, samo da ima kiosk čudno ime, sicer pa sta oba pač normalna. In sem ju gledala.

Spomnim se, da sem ju gledala. Gledala, kakšne oči imata. In v njuna razpokana obraza in v lase in v oblačila in kar nisem ju mogla

nehat gledat. In sta me vprašala, če sem v redu. Kar se že res dolgo ni zgodilo, da bi me kdo vprašal, če sem v redu. In sem rekla, kaj?

In onadva, a ste v redu?

In sem rekla, ne vem.

In onadva, zakaj ne?

In jaz, zelo sem utrujena.

In onadva, saj tudi zgledate.

In malo sem se tresla.

Stala sem v tistem kiosku.

In gledala v ta dva človeka.

Gledala sem v zrak, ki jima je prihajal iz ust.

Gledala sem v oblike, ki so jih njune oči delale v svetlobi.

Gledala sem, kako sta samo stala tam kot dva normalna človeka in se mi smehljala in me spraševala, če sem v redu. In sem rekla, ne, mislim, da nisem.

Mislim, da nisem.

In gospa je stopila izza pulta in mi položila dlan na roko in rekla, a bi malo krompirčka, po krompirčku vse vedno postane malo bolje.

In mislim, da se mi je srce malo odkrhnilo.

In jaz, to bi bilo lepo. In malo kasneje sem ju pogledala in rekla, službo rabim, čisto brez denarja sem. In onadva sta me pogledala in rekla, da si tega ne moreta privoščiti. In jaz sem rekla, prosim, tako sta prijazna, ne rabim

veliko, samo malo rabim, za nekaj časa, prosim. In potem sta rekla, prav, mislim, da sem se jima smilila, ko sem sedela tam, in sta rekla, prav. In jaz sem rekla, da nimam kje živeti. In onadva, da lahko nekaj časa živim pri njiju, da bosta vesela, če bo v hiši nov nasmeh. Kar me je faking še bolj sesulo. In potem sem živela ob morju in delala v kiosku s fish`n`chipsom in soba, v kateri sta mi pustila, da živim, je imela po vseh stenah klovne, ker je bila to soba, v kateri je odraščal njun otrok in je nikoli nista prenovila. Kar je bilo čudno, ampak nismo govorili o tem, kar je bilo v redu. In hodila sem na delo in stala na tistem pultu in gledala v morje in čez obzorje.

Gledala sem, kako se premika, naprej in nazaj. Kot da diha ali nekaj.

In poslušala sem valove, ki so praskali ob skale, in gledala sem, kako je sonce včasih padlo v morje, in včasih sem gledala, kako je dež udarjal ob vodo, in razmišljala o plavanju in si predstavljala, kako daleč bi lahko plavala. Da bi videla, kaj je na drugi strani obzorja, veš? Ampak nisem. Nekaj časa sem ostala. Živela sem s tem starejšim parom in delala v kiosku s fish`n`chipsom in gledala mulce, ki so se podili zunaj in s pištolami streljali na ptiče in hodili noter k meni in mi razlagali, koliko ptičev so pobili, in jaz sem kimala in potem so me spraševali o brazgotinah, ki jih imam na rokah, in jaz sem rekla, cvrtje rib je nevarno delo. In oni, ja, če si retardiran, in so se režali in šli ven, jaz pa sem bila v kiosku.

Delala sem v kiosku.

Pač delala v kiosku s fish`n`chipsom.

In živela s starejšim parom.

Oprosti, malo sem se razgovorila.

Nisem hotela.

Kar čudno, ne?

SARAH: Niti ne.

JESS: Ne?

*Sarah odkima.*

SARAH: Zveni, kot da si se morala ustavit.

JESS: Ja, verjetno.

Ampak da delaš v kiosku s fish`n`chipsom.

Malo depresivno, ne?

SARAH: Meni se ne zdi. Služba pač.

JESS: Ja, ampak. Ni ravno, da bi lahko kamorkoli napredoval, ne? Kaj pa lahko postaneš? Faking top chef krompirčka?

SARAH: Ja. Verjetno.

JESS: Sto let sem delala tam. Ne vem, zakaj. Bilo je okej, verjetno.

SARAH: Zveni kar lepo.

*Jess pogleda Saro.*

JESS: Se ti zdi?

*Sarah skomigne. Pije.*

JESS: Lep razgled je bil. To je bilo že nekaj, verjetno.

Lahko sem gledala ljudi na plaži. Ni jih bilo veliko, nekaj pa.

V glavnem stari ljudje, ki. Se premikajo po plaži in plavajo v faking morju. Ves čas.

Gledala sem, kako plavajo. To se mi je zdelo kar čudno. Stari ljudje, ki plavajo.

Ni bilo važno, kaj je bilo z vremenom in to. Oni so pač plavalji. V ledeno mrzli vodi. Plavalji so sem in tja. Ne zveni ravno zabavno, ne?

Da pozimi plavaš. Siva voda. Povsod okrog tvojega telesa. V tvojih kosteh. Me preseneča, da jih ni več umrlo, a veš?

Zakaj ljudje počenjo to?

Plavanje, to že. Plavanje je v redu. Ampak ne toliko. Nihče ne obožuje plavanja do te mere, da bi se zjutraj zbudil in bi snežilo in bi si faking rekel, kako krasno vreme za zaplavat.

SARAH: Ljudje ne počnejo tega.

JESS: Pa faking ja.

Ves čas. Saj sem jih gledala.

Vedno stari ljudje. Vedno so stari ljudje tisti, ki radi plavajo v morju, ko je res mrzlo.

Plavaj poleti, ne? Ko je v resnici okej, da plavaš. Ne samo v smislu tega, kako prijetno je, ali kaj. Ampak v smislu, da ni faking smrtno nevarno zaradi temperature morja, ne? Stari ljudje, ki plavajo mimo ledenih gor, pa to. Plavajo žabico mimo pingvina.

Pripljuska v svoji kopalni kapici in rečejo dobro jutro severnemu medvedu, pa to.

Neumno, a ni?

Po mojem mislijo, da pomaga njihovim telesom. Da je zdravično pa to. Ampak po mojem je to samo način, kako se diskretno ubijaš, da ljudje ne opazijo preveč.

A veš? Ljudje rečejo, o, poglej tega starčka, kako lepo plava v morju v tem vremenu, kako dobro zanj, sicer je star, ampak se drži, fit in zdrav, kakšen dober zgled. Medtem ko ta starec v resnici razmišlja, kako dolgo moram še plavat, da bo mraz končno uničil moje osamljeno, osamljeno telo.

*Sarah se malce nasmeje.*

JESS: A veš, kaj mislim? Fuknjeno. Stala sem za tistim pultom in gledala v vse to morje in kuhala ribe. No, reče se kuhala, ampak vse, kar faking narediš, je, da vzameš mrtvo ribo iz plastične vrečke, ne, in jo fukneš v to testo, ki pride v velikem plastičnem vedru, na katerem piše nekaj v smislu, visoko kvalitetno testo za paniranje, in potem flikneš ribo v olje, ki mora bit vroče, veš, to je pomembno, to je faking. Najbolj temeljno pomembno. In potem malo počakaš in vzameš ribo ven in jo položiš tja za tisto steklo za pult, ki ga imajo kioski s fish`n`chipsom in ima okno, ki je vroče in kamor si se kot otrok prijemal z dlanmi, a ne? Okno, ki ima na drugi strani cel kup bež hrane. In potem odpreš še drugo plastično vrečko in fukneš krompir v olje in počakaš, da je, in potem to daš ljudem, ki ti za to plačajo denar. In temu se reče faking kuhanje. Kar sranje, ne?

SARAH: Vse službe so sranje, tako da ne skrbi.

Vsaj razgled na morje si imela.

To zveni lepo.

JESS: Se ti zdi?

SARAH: Ja.

JESS: Nekaj mora obstajati, kar ni sranje, ne? Ni vse sranje, a ne? Ni sranje, če si.

Ni, če si na primer.

Kavboj ali kaj takega.

*Sarah se malo zasmeje.*

SARAH: Ampak tukaj okrog ni ravno veliko kavbojskih služb, ne?

JESS: Ne, verjetno ne.

Pa britanski približek za to.

SARAH: Britanski približek za kavboja?

JESS: Ja. Nekaj takega mora obstajati.

SARAH: Po mojem je to pač.

Pastir.

JESS: No, vidiš. To zveni super.

Pač. Nabereš si par ovc in ovna, da jih napumpa, in dobiš jagenjčke in oni jejo travo in to in potem jih pač. Zakolješ in prodaš njihovo meso. V bistvu zveni obupno.

*Sarah se malo zasmije.*

SARAH: Vidiš.

Vse službe so sranje.

JESS: Ampak kakšna pa ni, ne?

Čisto vsak menda ne sovraži svojega življenja, ne?

*Sarah skomigne.*

SARAH: Mogoče.

JESS: Svet je velik. Gotovo obstaja nekaj. Kot.

Asistent pri bungee-jumpingu, pa to. To je služba, ne? To bi bila krasna služba. Da stojiš na mostu in porivaš ljudi s klifov. Evo. To je recimo dobra služba.

SARAH: Ne, če se bojiš višine.

JESS: Okej, ampak v tem primeru se najbrž sploh ne bi prijavil na tako službo, ne? To bi bila ena prvih stvari za vzeti v zakup. To bi bil faking kratek pogovor za službo. Če ti je višina problem.

Radi preživljate čas na višini?

Ne.

No, hvala, da ste prišli in vso srečo in to.

Meni je višina všeč. Po mojem bi bila v redu za tako službo. Ampak kolikor se poznam, bi po mojem pozabila privezati tisto elastiko na človeka in bi ga samo porinila dol s klifa, tako da. Ti imaš službo?

SARAH: Ja.

JESS: Kaj pa je?

SARAH: No.

Niti ni.

JESS: Niti ni kaj?

SARAH: Niti ni vredno, da govoriva.

Da govoriva o tem.

JESS: Pa me zanima.

*Sarah pogleda Jess.*

SARAH: Pač v pisarni delam. Saj. Saj je v redu. Nič pomembnega. V redu je.

JESS: A ti je –

SARAH: Resno. Nič ni. Pač cel kup ljudi v eni veliki sobi, ki vsi zijajo v računalnike. V resnici se niti ne pogovarjam z nikomer. Opravim svoje delo in grem domov. Včasih kdo reče živjo. Jaz se samo nasmehnem. Ali mislim, da se. Vsak dan grem tja. Niti ni. Pač to delam. Nič ni narobe s tem. Pač samo.

Neumno je.

Nihče ne nosi mrtvih galebnot. Tako da, no, to je že nekaj.

*Jess se malce nasmehne.*

JESS: Niso jih prinesli not. Samo kazali so mi jih skozi okno. Prijeli faking mrtvega galeba in ga pritisnili ob steklo. Faking nagravžno.

*Pavza.*

*Dež pada ob okna. Obe pijeta.*

SARAH: Jaz bi bila astronautka.

JESS: Ja?

SARAH: Zavedam se, da to reče vsak, ampak po mojem bi bilo carsko.

JESS: Itak. To bi bilo dbest.

Spomnim se, kako si vedno govorila o tem, ko sva bili majhni. Vse to. Zvezde in take stvari. Spomnim se tega. Govorila si o tem, kakšne barve so zvezde. Je to to? Spomnim se. Spomnim se, da si govorila o tem. Zvezde spreminjajo barvo? A ne? Ko nekaj. Postanejo rdeče, ne?

SARAH: Ko se oddaljujejo od tebe.

JESS: Ja, to. Spomnim se tega. Povedala si mi to.

In če so modre, potem prihajajo proti nam.

A ne? Se pravi, če pogledam in je vsaka zvezda modra, potem. Potem gremo bližje. Je to to?

SARAH: Ja.

JESS: Se pravi, če dovolj dolgo čakamo in so vse

modre, se zgodi kaj?

Vse treščiči skupaj?

SARAH: Ja.

JESS: Aha.

Če je vse modro.

In če potem dovolj dolgo čakam in vse spet postane rdeče.

Kaj?

Kaj se zgodi potem?

Vse se pomakne še dlje stran?

*Sarah prikima.*

JESS: Obe vrsti zvenita kar zabavno, ne?

Mislim, da sem jaz bolj moder tip.

Ko vse treščiči skupaj.

To mi je v redu.

Pa ti?

SARAH: Ne vem.

*Jess pogleda Saro.*

JESS: Torej bi morala bit astronautka.

SARAH: Ja, itak.

JESS: Ja, morala bi bit.

Zakaj ne?

SARAH: Kaj?

JESS: Pa probaj.

SARAH: Mislim, da to ni nekaj, kar lahko kar probaš.

JESS: Zakaj ne?

SARAH: Ker ni.

JESS: Morala bi poskusit.

*Sarah se malo zasmije.*

SARAH: Se hecaš?

JESS: Ne. Dbest bi bilo. Spomnim se, kako si vedno nakladala o zvezdah in tem, ne. Spomnim se, da si rekla, da bi se lahko pogovarjala s čimer koli, če bi hotela. A ne? Si rekla to? Spomnim se tega. Rekla si, da bi se lahko pogovarjala z zvezdami. Samo morala bi vedet, kako. Enkrat si to rekla. Spomnim se. Morala bi poskusit. Kaj pa moraš naredit? It na faks, pa to? Se učit o raketah in čeladah? Sliši se kul, a ne?

SARAH: Po mojem sem zamudila svojo priložnost za to.

JESS: Aja? Kako dolgo pa traja?

SARAH: Ne vem.

JESS: Tri leta ali kaj takega? Toliko traja faks, ne?

*Sarah se malo zasmije.*

SARAH: Malo več kot toliko.

JESS: Aha. No.

Kakorkoli, če bi poskusila, bi bila jaz faking ponosna. Vsem tukaj bi povedala. Hodila bi okrog in govorila, samo počakajte, da se

stemni in poglejte gor in boste videli mojo sestro, kako leti po vesolju. To bi bilo faking carsko. Za umret bi bila ponosna.

*Sarah pogleda Jess.*

SARAH: Ponosna?

JESS: Kaj, a da moja mlajša sestrica lebdi med zvezdami in to? Itak da bi bila.

Do neba ponosna.

Noro ponosna.

*Nasmehne se Sari.*

Tvojo sliko bi lahko obesila na steno fish`n`chips kioska, ne? Tebe v vesoljski opravi. In ko bi nekdo prišel not, bi rekla, to je moja sestra, trenutno skače po Luni gor in dol, medtem ko ti jaz tukaj prodajam panirano klobaso.

*Sarah se malo zasmije.*

*Pavza.*

JESS: Smešno bi bilo.

SARAH: Kaj to?

JESS: Da bi jaz plula po Midlandsu in ti bi plula po celem vesolju.

Ne vem, kateri od teh prostorov je bolj prazen.

*Sarah se malo zasmije.*

*Dolga pavza. Dež pada ob okna. Obe poslušata.*

JESS: Razmišljam, da bi ustavila ta dež.

*Tleskne s prsti.*

Ne dela, ne?

*Spet tleskne s prsti.*

Delajva se, kot da dela, a?

*Pogleda Saro in se malo zasmije.*

JESS: Butasto, ne?

Butasto.

Bi bilo pa super, če bi delalo. A ne? Dbest bi bilo. Da ustaviš čas in vidiš, kakšne so stvari, ko se ne premikajo in to. Dežne kapljice in take stvari. Da ustaviš sončni zahod in ga gledaš, kolikor dolgo hočeš. Lepo bi bilo, ne? Da vidiš, kako stvari kar visijo v zraku. Ognjemeti in to. Tik po tem, ko so eksplodirali. Gledaš, kako kar visijo v zraku. To bi bilo dbest.

A ne?

Da vidiš to.

Vse te barve, kako visijo v zraku. Kaj se ti zdi?

Spomnim se, kako sva to počeli, ko sva bili majhni, ne? Ko sva gledali ognjemete in to? Spomnim se, da sem tleskala s prsti in jih poskušala ustavit, da ne bi izginili. Se spomniš tega? Se spomniš, kako besna sem bila? Bila sem. Zakaj to faking ne dela, to je bedno. Samo mala smrklja sem bila, ne? Zakaj sem bila tako jezna, a? Kar budala sem bila, ne? Da postaneš tako jezna, samo ker ne moreš ustavit časa. Se spomniš tega?

SARAH: Niti ne.

JESS: Ne?

*Sarah zmaje z glavo.*

JESS: Jaz pa se. Morala sem dobit prskalico, da sem se pomirila. In potem, ko je bila prižgana, sem tisti ženski po nesreči zažgala šal. Pravim po nesreči. Najbrž je bilo zanalašč. Se ne spomniš tega?

SARAH: Ne.

JESS: Kako si to pozabila? Morala sem domov.

Mislila sem, da me bodo aretirali ali nekaj. Sedela sem v svoji sobi in čakala, da pride policija in me faking odpelje, pa to. Prišla sem do tebe, ker sem se tako usrala. Se spomniš tega? Rekla si mi, da desetletnic ne morejo aretirat. Rekla si mi to, stara si bila, kaj, osem? Faking genialka. Kako si vedela to? Faking pametno. Spomnim se, kako si rekla, da je vse v redu. Se spomniš tega?

*Sarah zmaje z glavo.*

JESS: Jaz pa se. Šla sem nazaj v svojo sobo in se počutila, da je zdaj zaradi tebe vse malo bolje. Nisem več razmišljala, kako me bodo odpeljali. Se ne spomniš tega?

*Sarah zmaje z glavo.*

JESS: Zakaj ne?

SARAH: Ne vem.

JESS: No, jaz pa se.

Tega nisem pozabila.

Se ne spomniš?

SARAH: Ne spomnim se, da bi ti kadarkoli šla z mami in z mano kamorkoli.

JESS: Kaj? Seveda sem šla.

SARAH: Ne, nisi.

JESS: Ja, sem.

*Sarah zmaje z glavo.*

SARAH: Doma sva te pustili.

Nisi hotela zraven.

Spomnim se tega.

Spomnim se, da me je mami vprašala, kaj ti je. Sem rekla, da ne vem. Rekla sem, da boš v redu. Da si mogoče samo malo v krizi. To sem ji kar naprej govorila. Spomnim se tega. Spomnim se, da sem ji govorila to.

Ne spomnim se, da bi ti gledala ognjemet z nama.

Spomnim se, da si ostajala doma. Ko si bila majhna.

Spomnim se, da si kadila na avtobusni postaji.

Ko si bila najstnica. Spomnim se, da si bila veliko pijana. Spomnim se, da sem te dajala spat, ko je bila mami bolna in sem te našla zunaj pred kuhinjskimi vrati s krvavo glavo. Spomnim se, kako sem ti obrisala glavo.

Vsega tega se spomnim.

Ne pa, da bi ti gledala ognjemet.

Tega se pa nič ne spomnim.

*Jess prikima.*

JESS: Aha.

No.

Se pravi sem brezupna, ne?

SARAH: Nisem rekla tega, samo –

JESS: Če se ne spomniš nič dobrega, potem to po mojem pomeni, da sem, ne? Mislim, da je to pošteno, ker tudi zares sem. Vem, da sem, za nikogar ne morem bit odgovorna, še najmanj za kurčevo sebe. Nič se nisem spremenila, ne? Da se pojavim tukaj premočena do kože in prosim za hrano.

Nisem se spremenila, ne?

*Pavza. Jess si cefra nohte, pogleda Saro. Čez nekaj časa gre Jess do svoje torbe in vzame ven košček kartona. Odvije. Notri je malo belega prahu.*

JESS: A hočeš.

A hočeš malo tega?

SARAH: Kaj je to?

JESS: Samo nekaj, kar naredi vse malo bolje.

Vsaj meni pomaga.

Mislim.

Boš malo?

*Sarah malo strmi v Jess.*

JESS: Ne?

*Pavza.*

SARAH: Še vedno se mi zdi, da ni resnično.

JESS: Kaj da ni resnično?

SARAH: Da ni res, da si res tukaj.

JESS: Tukaj sem.

Prisežem.

Vem, zakaj misliš to. Poznam ta občutek.

Ampak prisežem, da sem tukaj.

SARAH: Tako dolgo sem bila sama.

JESS: Aja?

*Sarah prikima.*

SARAH: Potem, ko si ti šla.

Nisem vedela, kaj naj.

Ampak je bilo grozno.

To vem, ampak razumela sem, zakaj.

Razumela sem.

Težko je bit pogumna in razumela sem, zakaj si taka, kot si bila.

Ampak nisem si mislila, da boš šla.

Čakala sem v tvoji sobi, da prideš nazaj.

Dolgo časa sem te čakala.

In sama pakirala stvari iz naše hiše. Stvari sem spravljala v škatle. Večine sem se znebila, ampak šlo je samo toliko in toliko časa. Dokler nisem samo.

Dvanajst let je in še vedno se nisem znebila vsega.

Poglej, če hočeš. Slike in take stvari.

JESS: Po mojem ne.

SARAH: V redu je, če nočeš.

V redu je.

JESS: Žal mi je.

SARAH: Okej je.

Samo to, ti zdaj tukaj.

Občutek je, kot da nisem več sama. Po vsem tem času. Da se stvari tako na hitro spremenijo. Ne zdi se mi zares resnično.

JESS: Tukaj sem.

Kot sem rekla. Nisem duh.

SARAH: Vem, samo nisem.

*Pogleda Jess.*

Zakaj mi nisi pisala?

JESS: Nisem vedela, kje si.

SARAH: Zdaj si me brez problemov našla.

JESS: Po sreči. Samo zato.

Srečo sem imela.

SARAH: Kaj če me ne bi našla?

*Jess skomigne.*

JESS: Ne vem.

Raje nisem razmišljala o tem.

SARAH: Je sploh važno?

JESS: Itak.

SARAH: Zakaj?

JESS: Ker sem te hotela videt.

SARAH: Zakaj zdaj?

JESS: Kaj?

SARAH: Samo ne. Ne razumem, zakaj zdaj.

Da se pojaviš v dežju in hočeš, da skupaj pijeve. A ni to nekaj, kar bi počeli, če bi živeli pol ure narazen. Dobili bi se v pubu ali kje. Na pijači. Ne pa zdaj. Ko te tako dolgo ni bilo.

JESS: Vem, ampak.

SARAH: Ampak kaj?

JESS: Kaj pa naj?

Kakorkoli obrneš, ni načina, da bi bilo vse to manj faking nerodno ali čudno ali karkoli, a ni res? Nisem vedela, kaj naj. Kaj naj drugega, kot da rečem živjo in prinesem veliko alkohola. Ponavadi ljudem pomaga, da se sprostijo, ne? Vrnila sem se, ker te rabim.

SARAH: Rabiš me?

*Jess prikima.*

SARAH: Zakaj?

JESS: Pač.

Rabim svojo sestro.

To je vse.

SARAH: Lahko bi se vrnila prej.

JESS: Lahko bi se.

Ampak se nisem.

SARAH: Zakaj ne?

*Jess skomigne.*

JESS: Ne vem.

SARAH: Prej me nisi rabila?

JESS: Ne, ne to, samo pač.

SARAH: Kaj pa potem?

JESS: Ne vem.

Čas je pač nekako tekkel in potem je vse pač.

Ne vem.



Kot da več časa, ko sem pustila, večje je bilo.  
Tako da pač.  
Nisem razmišljala o tem.  
Ampak zdaj te res rabim.  
*Pogleda Saro.*

Je tako slabo od mene, da prosim?

*Sarah zmaje z glavo.*

JESS: Ne misliš tako?

*Sarah malo zmaje z glavo.*

JESS: Tako mi je žal.

SARAH: Zakaj?

JESS: Za vse.

Ko pomislim na vse, kar sem naredila, in na takrat in to. Dvanajst let, pa se zdi kot sekunda. A me razumeš, kaj hočem povedat? Kot ko sem te danes prvič zagledala. Kot da je minila samo sekunda, odkar sem te videla zadnjič. Ne pa, da so minila leta. A me razumeš, kaj hočem povedat? Da razmišljaš o času v preteklosti. Kje je? A me razumeš, kaj hočem povedat?

SARAH: Malo.

*Jess prikima.*

JESS: Mislim, da nisem zadosti pametna, da bi razvozlala to. Ti bi najbrž lahko. Ampak jaz. Pojma nimam. Ne vem, v čem sem dobra. Včasih sem mislila nate.

In na mamo.

Res sem.

Prisežem.

Ampak je bilo lažje, če nisem mislila na to, zato pač nisem. In vse tukaj je vodilo nazaj k njej. Zato sem morala izginiti. Pač šla sem naprej. Hodila okrog. Si našla prevoze. Srečevala ljudi. Spala na vlakih. Spala v posteljah tujcev. Spala na tleh. V redu je bilo, veš? Tak občutek, da sem bila malo svobodna. To je bil v redu občutek. Občutek je bil, da sem stran od vsega. Zato sem pač samo šla naprej. Naprej pila. Bila naprej neumna. Včasih sem pomislila nate, ampak potem sem še malo spila in za nekaj časa pozabila.

In to je bilo težko, veš? Ker nisem ponosna na to, kakšna sem bila in to. Te gledala, kako skrbiš zanjo, ko je bila bolna. Te gledala, kako

jo držiš za roko, ko je.

Nisem ponosna, da sem bila taka, kot sem bila.

Ampak ko zdaj pomislim na to, se še vedno počutim, kot sem se takrat. Ker ni faking pravično, a ne, niti malo faking pravično ni.

A ne?

SARAH: Ne, ni.

JESS: Recimo to, da nikoli ne poznaš svojega očeta, to mi lahko gre v glavo.

Lahko razumem, da nekdo odide, ker je kreten.

Pa od starosti. To lahko razumem.

To mi ni težko.

To je razumljivo.

Ampak da nekdo kar tako odide. V taki bolečini. Telo, ki je polno črnih poganjkov, ki se vraščajo v vsak košček njenega telesa. Da si poln rje.

Tega.

Pač ne razumem.

In ni bila videt sebi podobna.

Mislim, da mi tega ne uspe razvozlat.

Še vedno ne morem. Čeprav lahko pogledam na koledar in vidim, koliko časa je minilo.

V moji glavi je še vedno kot samo sekunda.

Po mojem ne moreš pogrešat nekoga, če ne misliš nanj, ne?

Tako da nisem mislila. Samo šla sem naprej. Prišla do morja. Ugotovila, da ne morem dlje in da moram ostati tam. Na zelo majhnem otoku živimo. Po mojem sem bila ves čas samo par ur stran od tebe. Ampak na koncu se vsak vrne domov, ne? Karkoli to pomeni. Vsak enkrat pride nazaj.

A ne?

Ali ima karkoli od tega, kar sem povedala, kakšen smisel?

*Pavza.*

Tako da lahko razumem, zakaj se ti zdi, da v resnici nisem tukaj. Ampak sem. Prisežem, da sem zdaj tukaj. S tabo sem.

S tabo sem.

Hočeš malo tega?

Lahko skupaj.

Pomaga.

*Sarah pogleda kartonček.*

JESS: V redu je.

S tabo sem.

*Jess sedi na enem od stolov. Sarah leži na tleh s hrbtom, ki se naslanja na eno od škatel.*

JESS: S tabo sem.

Tukaj sem.

Slišiš dež?

SARAH: Ja.

JESS: Po mojem boš jutri rabila čoln, da prideš ven od tukaj. Vsa ta voda.

Poplave.

Kaj misliš?

SARAH: Mogoče.

JESS: Kmalu bodo ljudje oplenili trgovino. Zaradi zalog, ne?

Kaj misliš?

SARAH: Mogoče.

JESS: Definitivno.

Ampak ne skrbi, če se to zgodi, bom tam za naju obe v faking sekundi.

Bom.

Imaš kakšne rakete za orožje ali kaj takega?

Kaj se ti zdi?

*Sarah prikima.*

JESS: Si v redu?

SARAH: Sem.

JESS: Okej.

SARAH: Si utrujena?

Malo, po mojem, mogoče.

JESS: Na.

*Poda Sari vodko.*

Spij malo tega. Bo pomagalo.

SARAH: Pomagalo pri čem?

JESS: Pri tem, da bo vse postalo okej.

*Sarah vzame steklenico in pije.*

JESS: Lepo.

Kako je tvoja glava?

SARAH: V redu.

V redu je.

*Jess tleskne s prsti.*

JESS: Še vedno ne deluje.

...

*Dež udarja od okno. Jess strmi v Saro.*

JESS: Si utrujena?

*Sarah zmaje z glavo.*

SARAH: V redu sem.

JESS: Ja?

*Sarah prikima.*

SARAH: Mislim, da sem.

*Jess ji poda kartonček.*

JESS: Boš še malo?

SARAH: Okej sem –

JESS: Kar daj, v redu je.

SARAH: Daj ti še malo.

JESS: Ja, bom, na.

*Sarah vzame kartonček.*

SARAH: Čudno mi je.

JESS: Slabo čudno ali dobro čudno?

SARAH: Dobro.

Mislim.

JESS: Dobro.

To je dobro, potem.

SARAH: Ja.

A je?

JESS: Itak, ne?

*Sarah prikima.*

SARAH: Ja.

JESS: Dobro.

Daj še malo.

S tabo sem.

...

JESS: Še vedno sem s tabo.

A slišiš dež?

SARAH: Ja.

JESS: V redu si. Samo. Zapri oči in pomisli.

Pomaga.

*Sarah zapre oči. Jess strmi vanjo.*

JESS: Kaj vidiš?

SARAH: Nič.

JESS: Gotovo nekaj vidiš?

*Sarah zmaje z glavo.*

SARAH: Nič.

JESS: Daj še malo.

SARAH: Mislim, da ne –

JESS: Če nič ne vidiš, potem moraš še malo.

Prisežem, da bo vredno.

Daj.

*Poda Sari kartonček.*

Na.

*Sarah odpre oči.*  
 JESS: V redu je.  
 S tabo sem.  
*Sarah vzame kartonček.*  
 ...  
*Sarah ima zaprte oči. Jess jo gleda.*  
 SARAH: Barve in oblike.  
 JESS: To je fino.  
 SARAH: Pa ti?  
 JESS: Isto.  
 Isto.  
 Fino, ne?  
 Daj še malo.  
*Sarah vzame kartonček.*  
 JESS: Tako, ja.  
 S tabo sem.  
 ...  
 JESS: Če bova rabili čoln, da prideva od tukaj, lahko ti krmariš, jaz bom pa veslala. Kaj misliš?  
 To bi bilo kul, ne?  
 Dobro bi bilo.  
 SARAH: Kam bi pa šli?  
 JESS: Kam bi rada šla?  
 SARAH: Ne vem.  
 JESS: Nekam gotovo bi šla.  
 SARAH: Kamorkoli.  
 Kamorkoli bi šla. Lahko greva skupaj.  
*Jess prikima.*  
 JESS: Kje si zdaj?  
 Daj še malo.  
 V redu je, s tabo sem.  
 ...  
 JESS: Kaj vidiš?  
 SARAH: Ne morem.  
 Nič, jaz.  
 JESS: Daj še malo.  
 SARAH: Ti si?  
 JESS: S tabo sem. Samo zapri oči in daj še malo.  
 Tukaj sem.  
 ...  
 JESS: Kaj vidiš?  
 ...  
 JESS: Kaj vidiš?  
 ...

JESS: Kaj vidiš?  
 SARAH: Vidim.  
 JESS: Daj še malo.  
*Sarah odmaje z glavo.*  
 SARAH: Mislim, da ne, jaz.  
 JESS: Prišežem, da bo pomagalo.  
 Počutila se boš kot.  
 Kot da si.  
 Boš še malo?  
 SARAH: Ne morem.  
 JESS: Si utrujena?  
*Sarah s težko glavo prikima.*  
 SARAH: Mislim, da jaz.  
 JESS: Daj še malo.  
 SARAH: Mislim, da ne, jaz.  
 JESS: Pomagalo bo.  
 SARAH: Ne morem.  
 JESS: Si utrujena?  
 SARAH: Mislim, da sem.  
*Odpre oči.*  
 A si.  
 JESS: Tukaj sem.  
 Daj še malo.  
*Sarah pogleda Jess.*  
 JESS: Daj.  
 SARAH: Ne jaz.  
 JESS: Na.  
*Vstane in poklekne zraven Sare. Pomoči prst v prah in z njim podrgne po Sarinih dlesnih.*  
 Še vedno sem tle.  
 Tukaj sem.  
*Sarah zapre oči.*  
 SARAH: A si ti.  
 JESS: Tukaj sem.  
*Sarah počasi vstane.*  
 JESS: Kam greš?  
 SARAH: Moram samo.  
 JESS: Si okej?  
*Sarah prikima.*  
 SARAH: Hočem.  
*Gre proti oknu.*  
 JESS: Si utrujena?  
 SARAH: Jaz sem.  
 JESS: Kaj vidiš?  
 SARAH: Dež.

JESS: Kar ne neha, a ne?  
 SARAH: Skozi cestne luči grejo.  
 Dežne kapljice.  
 Oranžne so.  
 A jih vidiš?  
 JESS: Ja, jih.  
 SARAH: Jih vidiš, kako padajo?  
 JESS: Ja.  
 Daj še malo.  
*Sarah prikima.*  
 JESS: V redu je. Še vedno sem tukaj.  
 ...  
*Sarah je ob oknu. Jess sedi za mizo, še vedno jo gleda.*  
 SARAH: Rdeče so.  
 JESS: Kaj je rdeče?  
 SARAH: Zvezde.  
 Vidim jih skozi dežne kapljice. Rdeče.  
 Rdeče so.  
 Jih vidiš?  
 Jess?  
 Jih vidiš?  
 JESS: Vidim jih.  
 SARAH: A jih?  
 JESS: Vidim jih.  
 Kakšne barve so?  
 SARAH: A jih ne vidiš?  
 JESS: Povej mi.  
 SARAH: Rdeče.  
 Rdeče so.  
 Zelo daleč stran so.  
 Vidim jih skozi dežne kapljice.  
 Vidim jih skozi nebo.  
 Vidim.  
 Pridi sem in poglej.  
 Jess?  
 JESS: Tukaj sem.  
 SARAH: Pridi in poglej jih.  
 JESS: Vidim jih.  
 SARAH: A jih?  
 A jih vidiš, ker?  
 Jess?  
 JESS: Tukaj sem.  
 SARAH: Zamujaš jih.  
 Vse je.

Čez celo nebo in ti.  
 Ti jih.  
 Ti.  
 Ti jih zamujaš.  
 Zamujaš jih.  
 Zamujaš jih, ti.  
 Nočeš pogledat?  
 Zamujaš jih.  
 Vedno bolj stran grejo.  
 Nebo zgleda, kot da je.  
 Nebo.  
 Pridi in poglej to, ker.  
 Jih zamujaš.  
 Zamujaš jih in bom poskusila in.  
 Bom poskusila in.  
 Jih bom poskusila ustavit, tako da jih boš lahko videla, da jih boš lahko videla, da boš lahko.  
*Tleskne s prsti.*  
*Čas se ustavi.*  
 Svetloba je rdeča. Zelo medla rdeča sredi teme. Ni žareča. Zdi se prazna. Zdi se oddaljena. Ostane, kot je.  
 Jess, a jih vidiš?  
 A sem?  
 A vidiš to?  
 Ne padajo.  
 Ne.  
 Dežne kapljice ne in zvezde so.  
 Zvezde so rdeče in.  
 Jaz.  
 Si ti to naredila?  
 Si ti ustavila.  
 Si ti naredila, da se ustavi.  
 Si ti.  
 Jess?  
 Zamujaš jih.  
 Zamujaš.  
 Ampak.  
 Tukaj je.  
 Zunaj mislim, da bi se lahko.  
 Da bi se lahko dotaknila, če.  
 Si ti to naredila?  
 Sem ti rekla, da bi lahko.  
 Ko bi vsaj.

Ko bi vsaj jaz lahko to.  
 Ne.  
 Si tam?  
 Si z mano, Jess?  
 Kje si?  
 Kje.  
 Zamujaš jih.  
 Mislim.  
 Si še tukaj?  
 Si.  
 Tako tiho je.  
 Si ustavila čas? A znaš to? A znaš.  
 Si še tukaj?  
 Jess?  
 Tako je, kot bi bila tukaj.  
 A sem?  
 Tako tiho je.  
 Tako prazno je.  
 Še nikoli nisem slišala tako glasne tišine.  
 Tako je, kot da sem v senci zvezde.  
 Tako je, kot da sem.  
 Tako je, kot da sem tvoja soba.  
 Naša hiša sem.  
 Tako je, kot da sem.  
 A si še tukaj?  
 Si še.  
 Nisi prišla nazaj.  
 Tiho je.  
 Vse je izginilo.  
 A si?  
 Čakam te.  
 Dolgo časa čakam.  
 Ti ne.  
 Ti ne prideš nazaj, ne.  
 Vse dam v škatle.  
 Tako tiho je.  
 Tebe ni.  
 Živim sama.  
 Zelo dolgo je tiho.  
 Jaz.  
 Sem sama in.  
 Ko zaprem oči in mislim nate.  
 Mislim, če boš prišla nazaj.  
 Ampak ti ne prideš.  
 In moje srce še naprej bije, čeprav je tak

občutek, da noče več.  
 Nisem.  
 Nisem vedela, kako.  
 Samo.  
 Osamljeno.  
 Samo.  
 Sedim tukaj.  
 Gledam na reko.  
 Mislim, kako se je smehljala.  
 Mislim nanjo.  
 In nate mislim.  
 Mislim na to, kje v moji glavi sta obe.  
 Mislim na to, kam grejo stvari iz tvoje glave, ko  
 v možganih nimaš elektrike, zaradi katere bi jih  
 lahko še naprej gledala.  
 Kam grejo?  
 A so samo prostor med zrakom?  
 A so narejene iz česa?  
 Si tukaj?  
 Sem spet sama?  
 V tišini mislim nate.  
 In ko mislim nate.  
 Ko mislim nate.  
 Vidim te v temi in narejena si iz koščkov  
 svetlobe.  
 Sem zelo daleč stran?  
 A stojim zraven zvezde?  
 In vidim te v daljavi, kot svetlobo.  
 In vsakič, ko sem mislila nate.  
 Greš dlje stran.  
 Dokler nisi majcena pika svetlobe na robu  
 vesolja.  
 In mislila sem, da naslednjič, ko bom zaprla  
 oči, boš izginila.  
 Tisti koščki svetlobe bodo ugasnili.  
 Vidim te pred svojimi vrati, v dežju.  
 In ne žariš oranžno.  
 Ne osvetljuješ zraka zraven sebe.  
 Ubito siva si.  
 Pokrita z dežjem.  
 Nisi več v moji glavi.  
 Ne stojim več zraven zvezde.  
 Zraven tebe sem.  
 Ko si šla, sem mislila, da ne boš zelo dolgo  
 stran.

Nekaj časa sem bila jezna.  
 Ampak ni trajalo dolgo.  
 Samo osamljena sem bila pač.  
 A lahko ustavim čas, tako da tlesknem s prsti.  
 Mislim, da sem to naredila po nesreči, ko si  
 odšla.  
 A si?  
 Mislim, da si spet prižgala moje srce.  
 Samo.  
 Čuvaj me in glej me, kako gorim.  
 Naredi, da čas spet steče.  
 A boš?  
 Jess?  
 A boš.  
 A boš.  
 A boš naredila to.  
 Si tukaj?  
 Si tukaj?  
 Si tukaj?  
 Jess?  
 Si tukaj?  
 Si tukaj?  
 Si tukaj?  
 Si tukaj?  
 Si tukaj?  
 A si.  
 Si tukaj si tukaj?  
 A si tukaj?  
 A si.  
*Rdeča izgine. Velik bum. Kot da je milijon  
 ognjemetov eksplodiralo hkrati. Kot da se je  
 vesolje razklalo. Kot da se nekaj trga narazen.  
 Postane glasnejše in glasneje, dokler se  
 popolnoma ne ustavi.  
 Čas ponovno steče.*  
 ...  
*Sarah sedi na tleh. Njene oči se kar naprej zapirajo.  
 Počena je. Izgubljena je. Popolnoma out. Jess sedi  
 pri mizi. Strmi v Saro.  
 Dež za okni močno pada. Dolga pavza.*  
 SARAH: Si tukaj?  
 JESS: Tukaj sem.  
 SARAH: Kje.  
 Kam si šla?  
 JESS: Nikamor nisem šla.

SARAH: Mislila sem.  
 Mislila sem, da si odšla.  
 JESS: Si utrujena?  
 SARAH: Mislim, da sem.  
 Mislim, da ja.  
 Kaj bova pa zdaj?  
 JESS: Kaj misliš?  
 SARAH: Jutri.  
 Dan kasneje. Kaj bova zdaj?  
 JESS: Kaj.  
 Kaj bi rada, da delava?  
 SARAH: Ne vem.  
 Mogoče bi lahko.  
 Mogoče bi lahko kaj počeli skupaj?  
 JESS: Kaj pa bi počeli?  
 SARAH: Mogoče bi lahko.  
 Bi lahko.  
 Odprli pub ali nekaj.  
 JESS: Ja?  
*Sarah s težko glavo prikima.*  
 SARAH: V tem mestu. Ali kje drugje. Vseeno mi je.  
 Lahko bi dobili kakšen poceni prostor. Gotovo  
 bi lahko kaj našli. Našli. Našli kje. Polirali bi star  
 les in iskali stole na kosovcih in tako preživljali  
 čas. Stene bi pobarvali s kakšno lepo barvo.  
 Dali na tla tepih. Imeli bi dobra piva in pijače.  
 Ime bi mu dali Kraljevi obraz ali. Ime bi mu dali  
 karkoli, kar. Samo. Poleti bi odprli vrt. Pozimi  
 bi prižgali ogenj. Mogoče bi lahko kaj takega.  
 Prostor bi bil poln ljudi. Ne bi se več počutili  
 sami. Pač. Začeli bi znova.  
*Dež zunaj udarja ob okno. Lije. Glasno je. Polni  
 prostor. Jess malo joče, ampak dobro skiva. Sarah  
 ima zaprte oči.*  
 JESS: Bi to rada?  
*Sarah prikima.*  
 SARAH: S tabo.  
 To bi rada.  
*Pavza.*  
 Hvala.  
 JESS: Za kaj?  
 SARAH: Ne počutim se več sama.  
 Še vedno dežuje. Dež na oknu ustvarja stalen  
 zvok. Mogoče zdaj malo tišje.

*Jess gleda Saro. Še vedno malo joče, ampak ne dosti. Sarah še naprej leži na tleh. Oči ima zaprte. Tako ostane nekaj časa. Tema.*

### Tretji prizor

*Naslednje jutro.  
Jess ni več.  
Sarah se prebuja. Odpre oči. To je boleče.  
Zunaj je sončno. Mrzla zimska sončna svetloba. Dež je prenehal.  
Sam stoji in gleda Saro. Sam je enajstleten fantek.*

SAM: Moja mami je rekla, da imaš modre oči.  
Zelo lepe so.  
Tudi tvoji lasje so mi všeč.  
Prej sem gledal, kako se svetijo v soncu.  
Zelo lepa si. Mami je že rekla, da si. In imela je prav.

SARAH: A si.  
SAM: Živjo.  
SARAH: A si ti.  
SAM: Jaz sem Sam.  
Mami je rekla, naj ti rečem adjijo. Pravi, da ji je žal, da ni mogla ostat. Rekla je, da je morala it.  
Rekla je, da boš ti skrbela zame.  
Rekla je, da boš ti skrbela zame bolje, kot bi ona.

SARAH: Ampak jaz ne –  
SAM: Si v redu?  
SARAH: Ne, jaz ne –  
SAM: Se ne počutiš dobro?  
SARAH: Kje je.  
SAM: Pred nekaj časa je šla, ko si spala. Rekla mi je, naj počakam, dokler se ne zbudiš. Rekla mi je, naj te ne motim, zato te nisem.  
Mami je rekla, da sta imeli včeraj zabavo.  
Zgleda, da sta se imeli dobro.  
Lahko ti pomagam pospraviti, če hočeš.  
Pri tem sem dober.

SARAH: Ampak jaz ne –  
SAM: Oprosti.  
SARAH: Kdo.  
SAM: Ime mi je Sam. Moja mami je bila tukaj, celo noč. Rekla je, da boš ti skrbela zame, ker ona ne more več. Rekla je, da je naredila nekaj grozljivih stvari. In da mora zbežat od nekaterih stvari. Od nekaterih stvari, ki jih je naredila. Od nekaterih ljudi.

Prišli so v hišo, kjer sem živel z dvema starcema. Prijazna sta bila.  
Skrila sva se in zjutraj sva odšla.  
Na veliko krajih sem živel in mami sem videl počet veliko stvari. Vedno sem mislil, da lahko skrbi zame. Ampak mi ni verjela. Mislim, da tudi sebi ni verjela.  
Rekla je, da bo za nekaj časa šla in naj ne skrbim. Rekla je, da moram počakat, da pride nazaj. Ampak da bo mogoče to zelo dolgo časa, zato je rekla, da boš ti skrbela zame, ker si dobra v tem, da skrbiš za ljudi.  
Rekla mi je, da je bilo lepo, te videt. In da upa, da te bo kmalu videla. Rekla je, da te dvanajst let ni videla. To je eno leto dlje, kar sem jaz na svetu. To pomeni, da sem star samo enajst let. Ampak se ne počutim, da sem star enajst let. Počutim se, kot da sem veliko starejši.  
Rekla je, da si zelo pametna. Rekla je, da znaš govorit z zvezdami.  
Upam, da me lahko naučiš tega.  
Včeraj zvečer sem gledal Pabla, kako plava okrog. Nekam okoren je. Voda čudno smrdi.  
Upam, da je v redu. Nikoli prej ga nisem videl takega. Upam, da ni bolan. Ampak bom skrbel zanj. Tako da ne skrbi. To breme ne bo padlo nate.  
Mami mi je kupila Pabla. Mislim, da se je počutila krivo za nekaj.  
Kupila mi je ribo. Ime sem mu dal Pablo Hernandez, ker je tako ime mojemu najljubšemu nogometašu.  
Rad bi imel še eno ribo zanj, da bi plavala skupaj z njim, in mami je rekla, naj te vprašam, če bi bilo to okej.  
Ime mu bom dal Chico Flores.  
Tudi to je en nogometaš.  
In Španec je, tako da se bo Pablo lahko pogovarjal z njim brez problemov.  
Res upam, da te ne strašim.  
Izgledaš, kot da se me precej bojiš.  
Ampak prisežem, da nisem čuden ali kaj takega.  
In če te skrbi zaradi ribe, prosim, naj te ne, ker on je moja odgovornost. Jaz bom skrbel zanj.

To breme ne bo padlo nate.  
Jaz bom skrbel zanj.  
Danes je kresna noč.  
Lahko mogoče greva gledat kakšen ognjemet?  
V redu je, če nočeš.  
Ampak bi bilo lepo, če bi videla ognjemet.  
Mogoče bi lahko kupila tiste raketke, ki jih držiš v roki?  
Z iskricami znam napisat svoje ime v zrak. Tudi tvoje ime lahko napišem.  
Ampak je v redu, če nočeš.  
Nič hudega.  
Bi rada spala?  
Utružena si videt.  
Lahko počakam, če hočeš.  
Ne skrbi zaradi časa ali nič takega.  
Mami je rekla, da moraš samo tlesknit s prsti in se čas ustavi.  
Bi rada, da to naredim zate.  
Lahko naredim to, če hočeš.  
In bom samo počakal.  
Samo počakal bom.

*Tleskne s prsti.  
Tema.  
Konec.*

**Priloga gledališkega lista Mestnega gledališča ljubljanskega**  
**Letnik LXX, sezona 2019/2020, številka 9**